[illegible] நாடகம்

P. 2. 1-6. 1747
R. R. No 211 - 1 - 1909

3-,892M85N4
N04

18325

உ

விக்னேஸ்வரர்துணை.

பார்ஸி

சுந்தர் நாடகம்.

இஃது

மதுரைமாநகரில்.

சுந்தர ஜெய வீர சூர தீர கவிராஜ

கந்தசாமிபிள்ளை யவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

கோவளூர்

லோகநாதமுதலியாரவர்களால்

தமது

மநோன்மணிவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1904

Registered-copy right.

இதன்விலை அணா—4.

118323

1747

புத்தகவிளம்பரம்.

விருத்தாசலபுராணம் உரை	0	10	0
திருவாதவூரடிகள்புராணம் உரை	1	0	0
சப்தரிஷிவாக்கியம் 5500-பாடல்	4	0	0
சிவப்பிரகாசம் மூலமும் உரையும்	0	8	0
திருவாசகம்	0	8	0
நந்தனார்சரித்திரக்கீர்த்தனை	0	8	0
விஷ்ணுஸ்தல மான்மியச்சுருக்கம்	0	8	0
ருக்மாங்கதன் சரித்திரக்கீர்த்தனை	1	0	0
வள்ளலார் சாஸ்திரம்-20.	1	8	0
தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு	1	0	0
திருமந்திரம்-௩௲	1	8	0
ஸ்ரீகுமாரதேவர்சாத்திரம்-16.	0	10	0
சூடாமணி நிகண்டு 12 - தொகுதி	1	4	0
ஷை 11, 12 - நிகண்டு தனி	0	8	0
செய்யுளிலக்கணம்	0	8	0
சாதகாலங்காரம்	0	8	0
ஜீவரக்ஷாமிர்தம்	4	0	0
ஞானவாசிட்டவசனம்	1	8	0
வேதாந்தபோதினி	0	8	0
சிதம்பரம் இராமலிங்கசுவாமி திருவருட்பா	2	8	0
ஞானப்பிரகாசதீபிகை	1	0	0
பகவற்கீதை வசனம்	1	4	0
பிரபுலிங்கலீலை மூலம்	0	8	0
கைவல்யநவநீதம் தத்துவார்த்ததீபஉரை	2	0	0
கட்டளைக்கோத்து	0	8	0
பஞ்சதசப்பிரகரணம்	1	0	0
திருவிளையாடற்புராண மூலம்	2	0	0
சேதுபுராணவசனம் படத்துடன்	2	0	0
அரிச்சந்திரபுராணமூலம்	0	8	0
மனவுல்லாசகதை	0	8	0

இவைகளிற் தங்களுக்குவேண்டும் பலவித புத்தகங்களும் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பப்படும். அரை ரூபாய் தொகைக்குக்குறைந்த புத்தகங்கள் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பமுடியாது. அரை அணா ஸ்டாம்பு அனுப்புகிறவர்களுக்கு ஒருகேட்லாக்கு இனாமாக அனுப்பப்படும். மற்ற விஷயங்கள் கேட்லாக்கில் கவனித்துப் பார்க்கும்படி கோருகிறேன்.

ரிப்ளைகார்டு எழுதாதவர்களுக்குப் பதில்கிடைக்கமாட்டாது.

கோ - லோகநாதமுதலியார்.
மநோன்மணிவிலாச சென்ட்ரல் புக்டிபோ,
நெ - 29, வைத்தியநாதமுதலிவீதி, சென்னை.

கணபதிதுணை.

பார்ஸீ சுந்தர் நாடகம்

கணபதி தோத்திரம்.

வெண்பா.

சீரிலகுந் தேவே சிவனருட்சுதனே
பாரிலகும் பாசுரத்தைப் பாடவே—நேரிலகு
மெய்க்குருவிக் னேஸ்வரனே மேன்மைசே ரென்கவிக்குத்
தன்னருளை யன்பாகத் தா.

அகஸ்தியர் தோத்திரம்.

வெண்பா.

சங்கீதந் தன்னிற் சகல வெழுத்திணைத்து
மங்களஞ்சே ரும்பனுவல் மாக்ஷியாய்த்—தங்கும்
பகற்காலம் போற்பாட பக்ஷமா யிப்போ
தகஸ்தியரே யுனதருளைத் தா.

நூற்பெருமை.

விருத்தம்.

சீரிலகும் மாநிலத்தில் வாழ்ந் திருக்கும்
செல்வந்தர் சந்ததமும் மனங் களித்து,
காரிலகு வானத்தின் மழையைப் போன்ற
கதாசாரம் வையகத்தில் கவனித்தாலும்
தாரிலகும் பதிவிரதா பார்ஸீ சுந்தர்
சரித்திரத்தை வாசித்தால் உலகோர் மெச்சும்
பேரிலகுஞ் சற்குணத்திற் சிறந்து நாளும்
பெருமையுடன் வாழ்ந்திருப்பா ரிங்குவீரே.

பொது-விருத்தம்.

வையகத்தோர் மதிக்க வர்த்தகஞ் செய்துநாளும்
பொய்மொழி புகன்றிடாத புகழுறும் அப்துல்லாஜீஸ்
தையலா ளிறந்தாளென்று சஞ்சலத்தாற் றிகைத்து
ஐயனே மனதிலுன்னி அருஞ்சபை தனில்வந்தானே.

வசனம்.

கேளுங்களையா சபையோர்களே! காபல்தேசத்தின் வர்த்தகனாகிய அப்துல் அஜீஸ் தன்து மனையாளிறந்த மனவியாகூலத்தினால் திப்ரமையடைந்து இனி நாம் பற்பல தீவுகளினுஞ்சென்று வர்த்தகஞ்செய்வதற்கு கப்பல்மீதமர்ந்து ஆழிசஞ்சாரியாய்ச் செல்வோமாகில் தாயற்ற சேயர்களாகிய நமது மைந்தர்கள் எவ்வாறு ஜீவிப்பார். அன்றியும், அவர்களின் பசிவேளையறிந்து அன்னங்கொடுத்து ஆதரித் திரக்ஷிக்கும் துணைவ ரொருவருமில்லையே யென்க. துயரடைந்தவனாக மன தைரியத்துடனே கர்த்தன் திருவருளால் எத்தகைய துயரமும் வந்தணுகாதென சிந்தைமகிழ்ந்து சந்தோஷமாய்ச் சபையில்வருகிற விதங்காண்பீர்களையா கனவான்களே.

அப்துல் அஸீஸ் சபையில்வருகிற-தரு.

இராகம்-தன்னியாசி-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அவனியெங்கிலும்புக—ழிலகியவர்த்தகன்
அப்துல்அஸீஸ் வந்தான். (அவனி)

அநுபல்லவி.

தவமியற்றியுதித்த தனயர்களுடனே
நவரத்னங்கள்விற்கும் நாகரீகத்துடனே (அவனி)

சரணம்.

காஸ்மீகர்டில்லி காபல்தேசத்திலும்
கனத்தவர்த்தகம் செய்து—பணத்தைச்சேர்த்து
சாஸ்விதமாகவே சஞ்சலமின்றி
சந்தோஷத்தாலெய்தும்
நாஸ்திகமின்றிய நாணயபொருளுடன்
ஆஸ்திபூஸ்திதியொடு அன்புறும்டீபன் (அவனி)

அப்துல் அஸீஸ் கடவுளை ஸ்துதித்தல்

விருத்தம்.

உலகெலாம் செழித்துவாழ்க உண்மையெர் நாளும்வாழ்க
பலகலை யுணர்ந்தோர்வாழ்க பாரிலென் பேரும்வாழ்க
நலமுறும் மைந்தர்வாழ்க நன்மைசேர் நிதியும்வாழ்க
இலகுமிச் சரிதைவாழ்க இரக்ஷிப்பாய் தேவேபோற்றி.

(அலிபக்ஷ்-வசனம்) தந்தையே! மைந்தன் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.
(அப்துல்அஸீஸ் வ-ம்) கல்யாண மைந்தா.

அலிபக்ஷ் சொல்வது

விருத்தம்.

தாயாதை மறக்கவேண்டி சந்தத மெங்களுக்கு
நேயமா யமுதளித்து நேர்மையாய் வளர்த்தசத்ய
தூயனே யுண்மையாக துலங்குமுன் வரத்தால்வந்த
சேயர்க ளன்பிலங்க சேவடி பணிந்தோம்போற்றி.

அப்துல் அஸீஸ் சொல்வது

விருத்தம்.

எனதுநற் றவத்துதித்து எவர்களும் மதிக்குஞ்சுந்த
மனதிடங் கொண்டயெந்தன் மைந்தரே சொல்லக்கேளீர்
தனமது சேகரிக்குந் தைரியங் கொண்டிப்போதே
கனமுறுந் தீவிற்சென்று கப்பல்வியா பாரஞ்செய்வோம்.

வசனம்

மைந்தர்காள்! யான் முன்னம் வர்த்தகஞ்செய்வதற் கேகையில் உமது அன்னை உமக்குத் துணையாயிருந்து அன்னவஸ்திரங் குறைவின்றி தந்து ஆதரித்திரக்ஷித்தனள். அவள் இறந்தமையால் இத்தருணம் யான் உம்மைப் பிரிந்து அந்நிய தேசத்திற்கேகி வர்த்தகஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தால் உமது பசிவேளையறிந்து அன்னங்கொடுத்து ஆதரிப்பவர் யாவர்? ஆகையால், இனி நாம் இந்நகரிலிருப்பதினா லாய பய னென்? நீங்களும் என்னுடனே யான் செல்லும் தீவுகளில்வந்து ஒருவர்க்கொருவர் துணையாயிருந்து வர்த்தகஞ் செய்து ஜீவிப்பது மிகவும் சிலாக்கியமாகும். ஆகையால், அல்லாவின் ஆதரவால் நாம் இனி ஆழி சஞ்சாரியாய் அநேக தீவுகளிற் சென்று பொன், வெள்ளி, நயம், எழுகு, இரும்பு முதலாகியதும்

நவரத்தினங்களும், நவதானியங்களும் அந்தந்த தீவுகளில் விலை சரசமாய்வாங்கி அடுத்த தேசங்களில் விற்கிரயஞ்செய்து நூற்றுக் காயிரமாக லாபஞ் சம்பாதித்துப் பிழைத்திருப்போம் புறப்படுவீர் மக்களே.

அலிபக்ஷ் சொல்வது

கோச்சகம்.

அருமைமிகுந் திலகும் ஆஞா உமக்கினிய
தருமகுண மிலகுந்தற்சமயம் ஆண்டவரின்
கிருபையினால் வியாபாரம் சீர்த்தியுடன் செய்வதற்கு
பெருமையுறும் நற்சரக்கைப் பிரியமுடன் சேகரிப்போம்.

வசனம்.

ஆஞா ! நீவிர் நவின்றவையனைத்தும் கவனித்துணர்ந்த யானும் அவ்விதமே யோசித்தேன். ஆயினும், நாம் அந்நிய தீவிற்சென்று வர்த்தகஞ்செய்வதற்கு வேண்டிய பலசரக்கு சாமான்களனைத்தும் வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டுமன்றோ ? ஆகையால், மிகவும் விற்பனையாகுஞ் சாமான்கள் யாதோ ? அவையனைத்தும் யான்கவனித்துணர்க என்முன் விபரமாய்ப் புகல்வீர் தந்தையே.

அப்துல் அஸீஸ் சொல்வது

விருத்தம்.

மைந்தனேயாமிப்போது மரக்கலந்தனிலமர்ந்து
அந்நிய தீவிற்சென்று அரும்பொருள் சேகரிக்க
இந்நகர்தனில்விளங்கும் இனியநற்சரக்கனைத்தும்
நன்கய மாயுரைப்பேன் நலமுடன் கவனிப்பீரே.

வசனம்.

மைந்தா ! நீ வினவியதும் உண்மையே. அஃதேனெனின் ! யாதாமொரு வர்த்தகஞ் செய்தால் தனது தேசத்தில் அதிகமாய் விளங்கும் சமான்களை விலைசகாயமாய்வாங்கி அந்நிய தீவுகளிற் சென்று நூற்றுக்காயிரமாக லாபத்துடன்விற்கிரயஞ்செய்து திரவியம் சேகரிப்பது, வர்த்தகத்திற் கிசைந்த மேன்மையாகும். ஆகையால், விற்பனைக் கிசைந்த பலசரக்கு சாமான்களனைத்தும் விபரமாய் மொழிகுதும் கவனமாய்க் கேண்மின். ஆண்டவன் கிருபையால் எனது அருந்தவத்தா லுதித்து அவனியிற் சிறந்திலகும் அறிவமைந்த புத்திரா.

(அலிபக்ஷ்-வசனம்) ஆஞா! அவ்விதமே அந்தந்த பலசரக்கு சாமான்களனைத்தும்விபரமாய்ப் புகல்வீராகில் அவை யனைத்தும் விலை சகாயமாய் வாங்கிக்கொண்டு வெகு சீக்கிரத்தில் வருகிறேன் தந்தையே.

அப்துல் அஸீஸ் சொல்வது

தரு-இராகம்-முகாரி-அடதாளம்.

பல்லவி.

சொல்லும்நற்சரக்கினி லுள்ளதிற் பலவகை
சோம்பாமல் வாங்குவீரே

அநுபல்லவி.

அல்லல்துயரைத்தீர்க்கும் ஆண்டவன்கிருபையால்
வல்லமையாகவே வர்த்தகஞ்செய்தற்கு (சொல்)

சரணம்.

சுக்குடன்மிளகாயும் சோம்புசிரகம்பாக்கு
சுண்டக்காய்வத்தலும் சீனிசர்க்கரைவெல்லம்
பக்குவமரங்களிற் புளி, மா, கொய்யா, தேக்கு
பலா, வில்வ மிவையாவும் பார்த்துவாங்கிவருவாய் (சொல்)

வசனம்.

மைந்தா ! இந்த ஆயிரம் விராகனையும் எடுத்துக்கொண்டுபோய் நமது தேசத்தில் விளங்குவனவாகிய சுக்கு, மிளகு, மிளகாய்; சிரகம், பாக்கு, ஏலம், கடுக்காய், சுண்டக்காய் முதலானவையும், நவதானியங்களும், நவரத்தினங்களும் மரதினுசுகளும் விலைசகாயமாய் வாங்கிக்கொண்டு வருவாய் மைந்தா !

(அலிபக்ஷ்-வசனம்) ஆஞா! நீவிர் நவின்றவிதமாய் பலசரக்கு சாமான்களனைத்தும் இதோ வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். இவையனைத்தையும் கவனித்துணர்ந்து நின் மனதிற்குச் சம்மதந்தானோ! புகல்வீர் தந்தையே.

(அப்துல்அஸீஸ்-வ-ம்) மைந்தா! நீவாங்கிக்கொண்டுவந்த சாமான்களனைத்தும் கண்ணுற்ற யான் மிகவும் மனமகிழ்ந்தேன். ஆயினும், இவை யனைத்தையும் கடற்கரை யருகில் இருக்கும் நமது கப்பலிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பாய்.

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்) அப்படியே மஹாபாக்கியம் ஆகுா.

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) அம்மா ! சுந்தர்.

(சுந்தர்-வ-ம்) ஏன் தந்தையே.

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) அம்மணி ! நமது குலாசாரப்படியே யான் ஆழி சஞ்சாரியாய் பற்பல தீவுகளினுஞ் சென்று வர்த்தகஞ்செய்வதற்குப் போவதால் தாயற்ற சேயர்களாகிய நீங்கள் இங்ஙனந் தனியா யிருப்பது நன்கல்ல. ஆகையால், நீங்களும் என்னுடனே வருவீர்கள்.

(சுந்தர்-வ-ம்) அப்படியே வருகின்றேன் தந்தையே.

பொது-விருத்தம்.

இவ்விதமாய் வர்த்தகன்றன் மைந்தர் தம்மை
இன்பாகத் தன்னுடனே அழைத்துக் கொண்டு
ஒவ்வியே ஆழிதனி லிலகு மந்த
ஒழுங்குடைய கப்பலின்மீ தமர்ந்து செல்ல
எவ்வுலகுங் கிடுகிடென மழையுங் காற்றும்
இரைச்சலுட னிடிமின்ன லொன்றாய்ச் சேர்ந்து
அவ்வியமாய் கப்பல்தனை யுடைத்த தாலே
அப்துல்அசீஸ் மனமெலிந்து திகைப்ப தானன்.

வசனம்.

கேளுங்களையா ! சபையோர்களே ! அப்துல்அசீசென்னும் வர்த்தகன் தனது மனையாள் இறந்தமையால் தனது மக்களைத் தனியாய் விடுத்துத் தான் அந்நிய தீவிற்சென்று வர்த்தகஞ்செய்துக்கொண்டிருப்பது நன்கல்லவென தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு கப்பல்மீதமர்ந்து ஆழிசஞ்சாரியாய்ச் செல்லுங்கருணம் அகஸ்மாத்தாய் கபகபவென காற்றும், மழையும் இடி மின்னலைத் துணையாய் வகித்து செறெசெறென பொழிந்து, திடீரென ஓர் பேரிடி கணகணவென் றொலித்துக் கப்பலின்மீது வீழ்ந்து அச்சுவேறு ஆணிவேறாகச் சுக்கல் சுக்கலாய் உடைத்தெறிந்ததும், அப்பால் வர்த்தகருக் குற்ற ஆபத்தனைத்தும் விபரம்விபரமாய்ப் புகல்வேன் கவனிப்பீர்களையா கனவான்களே.

அப்துல்அஸீஸ் சொல்வது

தரு-இ-ம்-புந்நாகவராளி-ஆதிதாளம்.

ஏலேலோ ஏலலேலோ—ஏலலேலோ
ஏலேலோ ஏலலேலோ

சீருளகாபுரியில்—நாம்
ஜனித்ததொரு நாள்முதலாய்
பாரிலகவாழ்ந்திருக்க—இன்று
பசுதமுடன்வியாபாரம்

செய்யவிப்போதே சிறப்பாயெல்லோரும்
சென்றிச்சரக்கை கிலவாக்கிவிற்று
வையம்புகழவே வன்பொருளாக்கி
வாழலாமைந்தரே தாழ்விலாதென்றும்

ஆ ! ஹா ! மைந்தரே அநியாயமாக
அலைகடலிற்கப்பல் அமிழ்ந்ததினாலே
ஓ ! ஹோ ! சாமான்கள் ஒழிந்ததின்றேடீ
ஓடிபோக்கடலில் மிதந்திடலானேனே (ஏலே)

வசனம்.

ஆ ! ஹா ! மைந்தர்காள் ! இஃதென்ன விபரீதம் ? நமது வாசஸ்தானமாகிய காயல்தேசத்தை விடுத்து ஆழிசஞ்சாரியாய் அநேக தீவுகளிற்சென்று வர்த்தகஞ்செய்து திரவியஞ்சேகரிப்போமெனும் பேராசையால் கையிலிருந்த பொருளெல்லாம் சிலவழித்து இலக்ஷ விராகன் மதிப்புள்ள பற்பல சாமான்களும் வாங்கிக் கப்பலி லேற்றிக் கொண்டு இந்த காபிரி தேசத்தை நாடிவருகையில் அகஸ்மாத்தாய் காற்றும் மழையும் இடிமின்னலைத்துணையாகக்கொண்டுவந்து நமது கப்பலையும் சுக்கல் சுக்கலா யுடைத்து ஜலத்தில் மூழ்கச் செய்து நம்மையும்இவ்விதமாகிய நிராதரவாய்க் கண்ணீர்ததும்பி அழுதுத் துடித்துத் துயரப்படச் செய்தனவே. இனி யாது செய்குவோம் எவ்வாறுஜீவிப்போம் மக்களே !

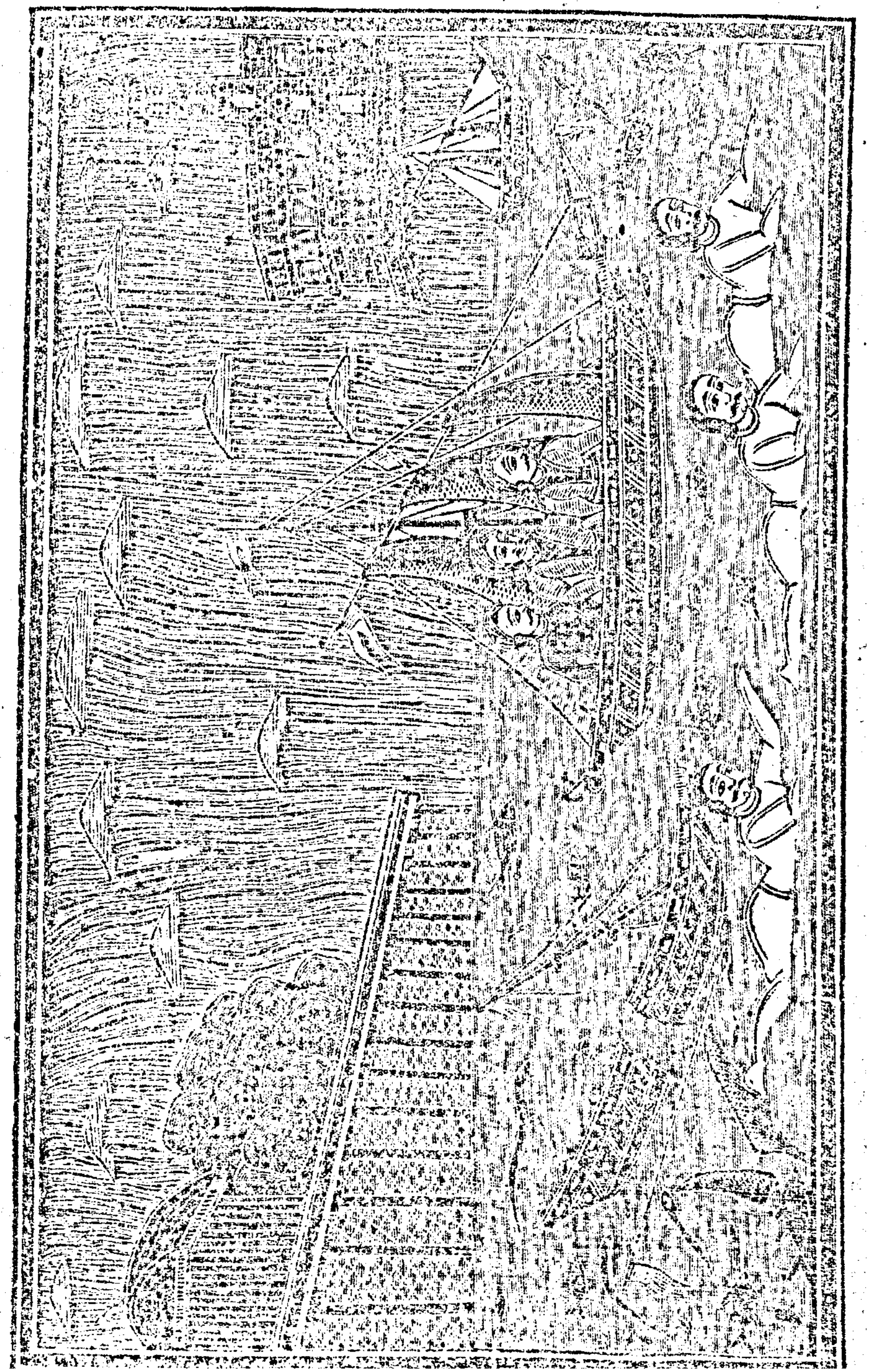

பொது விருத்தம்.

இந்தவிதம் துயருற்று அப்துல் லாசீஸ்
இனிஎவ்வா றுய்வதென்று மனந் திகைக்க
மைந்தர்களும் மனமெலிந்து பிதாவைத்தேற்றி
மாநிலத்திற் ஜனித்தவரின் சுபாவமென்று
தந்தையே யுணராமல் துயருறுநீர்
தாரணியி லெவ்வித மாயினும் பிழைப்போம்
சிந்தைநொந் துருகாதீ ரென் றிசைப்பத்
திகைத் தழுது வர்த்தகனும் முடிக்கின்றானே

வசனம்.

கேளுங்களையா ! சபையோர்களே ! இவ்விதமாய் அப்துல்லாசீ ஸென்னும் வர்த்தகன் ஆறாத் துயருற்று இனி எவ்வாறு ஜீவித்திடுவோ மென மனந்திகைத்து விசனப்படுவதைக் கண்ணுற்ற பிள்ளைகள் தகப்பனுக்கு அநேக விதவிதமாகிய தைரியவார்த்தை நவின்றனரா! அவனியிலுதித்தோர் சுக துக்க மிரண்டுஞ் சமமாக அனுபவிக்க வேண்டுமென்றி சுக மனுபவிக்குந்தருணம் மன மகிழ்வதும், துக்க மனுபவிக்குந் தருணம் துயரடைவதும் நன்கல்ல. ஆவதும் அழிவதும் ஆண்டவன் செயலன்றி மனச்செயலன்று; அன்றியும், சுக துக்க மனுபவிப்பது மனிதர்கட் கியற்கையான சுபாவ மெனப் புகன்றவை யுணர்ந்த வர்த்தகன் கிஞ்சித்தேனும் மனத்தைரியமின்றி துயருறுவதைக் கண்ணுற்ற பிள்ளைகள் தகப்பனாகிய வர்த்தகன் மனதிற் கிசைந்தவிதமாய் பற்பலநீதிசாஸ்திரங்களாலும் தைரிய வார்த்தைப் புகலும் விதங்காண்பீர் கனவான்களே.

அலிபக்ஷ் சொல்வது

விருத்தம்.

அஞ்சாதிராஜாநாளும் ஆண்டவ ரருளினாலே
பஞ்சமும்பறந்துபோகும் பாரினில்நமக்கெந்நாளும்
மிஞ்சியவறுமைதீரும் மிகுபுகழ்வந்துசேரும்
அஞ்சுதலின்றியாமும் அவனியில்வாழ்குவோமே

வசனம்.

எங்கும் புகழிலகும் சிங்கக்குட்டிகட் கிணையாகிய தங்களைப் போன்றஎங்களைப்பெற்ற தந்தையே! நீவிர் இத்தகைய துயருற்று

அறியாதவர்களாகிய யாங்க ளெவ்விதம் ஜீவிப்போம், தந்தையே! இனி நீவிர் சிந்தையை துயருறாமல் மனதைரியமா யிருப்பீராகில் பலவான் கிருபையால் இந்நகரத்தில் அன்னதாரித்திரமின்றி ஜீவித்திருப்போம் அஞ்சவேண்டாம் ஆஹா.

(அப்துல்அலீஸ்-வ-ம்) ஆ! மக்களே! நம்மைப்போற் சஞ்சலத்தினாற்றிகைத்து, ஆற்றொணா ஆபத்திற்சிக்கி துயரப்பட்டோர்களெவரேனுமுண்டோ!

(அபிபக்ஷ-வ-ம்) ஆஹா! நிடதபுரியைப் பரிபாலனஞ் செய்திருந்த நளச்சக்கிரவர்த்திக்குற்ற ஆபத்தில் ஆயிரத்தி லொரு பங்காகிலும் கவனித்துணர்வீராகில் சிந்தையை மனவருத்தமெய்தீர்.

(சுந்தர்-வ-ம்) அண்ணா! நீவிர் மொழிந்த நளச்சக்கிரவர்த்திக் கெத்தகைய ஆபத்தெய்தி, துயருறச் செய்தனவோ? இதை யடியேங்கள் கவனித்துணர்க விபரமாய்ப் புகல்வீர்.

அபிபக்ஷ சொல்வது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்பெற்றநிடதபுரி வேந்தனளராஜனத்
திவ்யகுண வீமராஜன்
செல்விதமயந்தியை மணம்புரிந்தானென்றுஞ்
சிறப்பியான் நின்றபின்பு
பார்வேந்தர்மனமகிழ அரசுரிமைபுரிகையில்
பருதிசுதன் சனிகொடுமையால்
பார்ப்பவர்திகைக்கிட புஷ்கரனுடன்சூதாடிப்
பாரிழந் தடவியுற்று
கார்நிறக்கூந்தலாள் மனைவிமைந்தருமகல
கானவுதிண்ட வதனூற்
கரியதிறலுடிவாகி ரிதுபர்ணராஜனிடங்
காலங்கழித் தவர்க்குத்
தேர்நடத்தசனிகிருபை யாலிவர்துயரகல
தன்னூர னாங்கெலித்துத்
தானுந்தன்மனையாளும் மக்களும்வாழ்ந்தனர்
தரணியிற் சிறோங்கவே.

வசனம்.

ஆஹா! ஆதியில் நிடதபுரியைப் பரிபாலனஞ்செய்திருந்த நளச்சக்கிரவர்த்தியானவர் விதர்ப்பபுரிவேந்தனாகிய வீமராஜன் அருந்தவ புத்திரியாகிய தமயந்தியம்மனைத் திருமணம்புரிந்து பெருமையாய் வாழ்ந்திருக்கையில் ஓர் ஆண்குழந்தையும், ஓர் பெண்குழந்தையும் பெற்று மிகவும் மேன்மையாகவளர்த்து மனைவி, மைந்தர்களுடன் சிலகாலம் க்ஷேமமாக ஜீவித்திருக்கையில் சனியீஸ்வரன் புஷ்கரராஜனிடஞ் சென்று ஓ! அரசனே! இத்தருணமே யானுனக்குத் துணையாக வருகின்றேன், நீ! நிடதபுரிக்குச் சென்று நளமஹாராஜனுடன் சூதாடி அவனைத்தோற்கச்செய்து அவனுடைய நாடு நகரம் இரத கஜ துரக பதாதி தன தான்யம் யாவும் அபகரித்துக்கொள்வாயென்றிசைப்ப, புஷ்கரன்நன்கெனச்சம்மதித்து, நிடதபுரியில்வந்து நளச்சக்கிரவர்த்தியுடன்சூதாடி அவனுடைய நாடு நகர மனைத்தும் கெலித்துக்கொண்டு ஆரண்யத்திற்குத் துரத்த, நளராஜன் மனந்திகைத்து தன்மக்களை வீமராஜனிடமனுப்பிவிட்டு மனையாளுடன் ஆரண்யஞ்சென்று கால வித்தியாசத்தினால் மனையாளைப் பிரிந்து தனியாகச் செல்லுந் தருணம் சர்ப்பத்தாற் கடியுண்டு விஷாக்கினியால் தேகம் கறுத்து ரிதுபர்ணராஜனிடம் சுயம்பாகியாயிருக்கையில் மணாளனைப்பிரிந்த தமயந்தியம்மன் மனமெலிந்து வனவாசியாயலைந்து தனது தாய் வீட்டிற் சென்று தமக்குற்ற ஆபத்தனைத்தும் ஆதியோடந்தமாய் மொழிந்தவையனைத்தும் கவனித்துணர்ந்த வீமராஜன் நளச்சக்கிரவர்த்தியை வரவழைப்பதற்கிசைந்த முயற்சியாய் அயோத்திமாநகரத்திற்கு சுயம்வர நிருபமனுப்ப. அந்நகரத்தரசனாகிய ரிதுபர்ணராஜனுடைய ரதசாரதியாக வரும் நளச்சக்கிரவர்த்தியின் மீது சனீஸ்வரன் கிருபாநோக்கமெய்தி தர்மசொரூபியாய் விளங்கும் உத்தமனே! இனியானுன்னைத் துயருறச் செய்வதில்லையென வாக்குதத்தஞ்செய்து இனி எத்தருணமும் சுகஜீவியாய் கீர்த்திப் பிரகாசமாய் வாழ்ந்திருப்பாயென, ஆசிர்வதித்துவிட்டுத்தமது வாசஸ்தானத்திற் கேகினர். அப்பால், நளச்சக்கிரவர்த்தி தனது மனைவிமைந்தரைக் கண்ணுற்று, பேரானந்தமெய்தி தன் சுயரூபத்துடன் விளங்கி புஷ்கரராஜனிடஞ்சென்று மறுபடியுஞ் சூதாடி தனது நாடு நகர இரத கஜ துரக பதாதிகளனைத்தும் கெலித்துக்கொண்டு நவரத்தின கசிதமாய்த் துலங்கும் மணிமகுடஞ் சிரசிலணிந்து சிம்மாசனத்தமர்ந்து, செங்கோலைக்கரத்திலேந்தி துஷ்ட

நிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனனென் றவனியோர் புகழ்ந்துரைப்ப, மங்களானந்தமாய் இராஜ்ஜிய பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு, மனைவி, மைந்தருடன் சுகஜீவியாய் வாழ்ந்திருந்தனர். அத்தன்மையாகவே நமக்கும் நற்காலம் வந்தெய்தும் அஞ்சாதீர் தந்தையே.

(அப்துல்அசீஸ்-வம்) மைந்தா! நாம் காபல்தேசத்தில் மிகவும் மேன்மையாக ஜீவித்திருந்தும், "பேராசை பொருள்நஷ்டமென்பதுணராமல்' கையிலிருந்த பொருளை யெல்லாம் கப்பலி லேற்றிக் கொண்டுவந்து கடலிற்கவிழ்த்துவிட்டுக் கவலையால் மனமெலிந்து துயரப்படலாச்சுதே. இவ் விபரீதத்திற்கு யாது செய்குவோம். இனி எவ்வாறுஜீவிப்போம்.

சுந்தர் சொல்வது

வெண்பா.

நல்லுறவு மாந்தர் நவிலும் புகழ்சீர்த்தி
அல்லா துணையினல் ஆனாலும்—நல்லோர்
சுகதுக்க மெல்லாஞ் சமமாக வெண்ணி
மகிழுவ ரென்றே மதி.

வசனம்.

தந்தையே! உலகிற் பிறந்து கீர்த்திப்ரகாசமாய் விளங்கும் சற்குண உத்தமரெனும் விவேகிகளானவர் சந்ததமும் சிந்தைகலங்காமல் எந்தெந்தகாலத்தில் எப்படிப்பட்ட சுகதுக்கம் வருகின்றதோ? அவையனைத்தையும் யாதொரு மனவருத்தமு மின்றி அனுபவிப்பதன்றி, விசன மெய்துவதா லாய பயனென்? ஆஹா! நீவிர் சகல சாஸ்திர புராண நான்மறை பலவுங் கற்றுணர்ந்து ஞானியோர் புகழ்ந்துரைப்பச் சிறப்பெய்திய பெரியோரா யிருந்தும் கொஞ்சமாயினும் மனதைரியமின்றிகொண்டுவந்த சரக்குகளனைத்தும் அநியாயமாய் ஆழியிற்போனவே. என, மனமெலிந்து, மூர்ச்சித்து, தத்தளித்து, இளைத்து, களைத்து, மெய்மறந்து, திகிலுற்றுத் துயருற்றிருந்தால் அறியாதவர்களாகிய யாங்க ளென்னமாய் மனந்துணிந்து அவனியில் வசிப்போம் தந்தையே.

அப்துல் அஸீஸ் சொல்வது

தரு-இ-ம்-பார்வீ கல்யாணி-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆ! மைந்தரே யாது செய்வோம்
அவனியி லெவ் வித முய்குவோம்
அறிகிலேனே (ஆ)

அநுபல்லவி.

நாமிந்த துயரெய் திடவோ
நகரைவிடுத் திங்ஙனம் வந்தோம்
தாமரை யிலையில் ஜலம்
தத்தளிப்பதுபோலானோம் (ஆ)

சரணங்கள்.

பேராசை கெடுதியென்னவே
பேசும்நூற் பிசகின்றியாமும்
நிராசைபாற் கடலி லின்று
[illegible] பிறழ்ந்திட்டோமே (ஆ)

சோககலங்க கப்பலதை
சேர்த்தக்காற் றடித்துமோதியே
திரைகடலில் வீழ்த்தியது
தீவினையின் பாபந்தானோ (ஆ)

எப்படிமறந் திருப்பனோ
என துயிர் நிலைத்திருப்பனோ
அப்பப்பாஎன் ஆவிசோர்ந்து
அலையுதே தலைவிதியோ (ஆ)

வசனம்.

ஆ! எனது அருந்தவத்தா லுதித்து நற்குணமமைந்த மக்களே! நாம் சிறிதேனும் ஆலோசியாமல் "திரைகடலோடியுந் திரவியந் தேடு" என்பதுபோல, பேராசையைத்துணையாய் வரித்து, நம்மிடமிருந்த பொன் பொருள் ஆஸ்தி பூஸ்திதி யாவும் வீணாகச் செலவழித்து நவரத்தின நவதான்னியங்கள்யாவும் வெகு பிரயாசையாய்ச்

சேகரித்து கப்பலி லேற்றிக்கொண்டு ஆழிசஞ்சாரியாய் அநேக தீவு களிற் சென்று வர்த்தகஞ்செய்து நூற்றுக்காயிரமாக லாபஞ் சம்பா தித்து நவகோடி நாராயணன்போற் கீர்த்திப்ரகாசமாய் அவனியிற் சிறப்புற்றோங்கி வாழ்ந்திருப்போமென்று, ஆசையாக அந்தந்த தீவு களிற் சிலவாகும் விற்பனைக்கியன்ற பற்பலசாமான்களையும் வாங்கி கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு, ஆழி சஞ்சாரியாய் வருகையில் நமது பகைஞரைப் போன்ற காற்றும், மழையும் இடி மின்னலைத் துணை யாய் அழைத்துக்கொண்டுவந்து கப்பலைச் சுக்கல்சுக்கலாய் உடைத் தெறிந்துவிட்டு சாமான்களையும் கடலிற் கவிழ்த்து, நம்மையும் இத்தகைய நிராதரவான ஏழ்மையாய்த் தத்தளிக்கும் பக்ஷிரியைப் போற் றிகைத்து, மனமெலிந்து, துயருறச் செய்தனவே யென்று யான் விசனமெய்த லாச்சுதே. இனி நாம் எவ்விதமாய் உலகத்தில் ஜீவித்திருப்போம் மைந்தரே.

அலிபக்ஷ் சொல்வது

தரு-இ-ம்-இந்துஸ்தானி நோட்டு-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அஞ்சா திரெம் மாஞா நீவிர் கருணாநிதியின் கிருபையினால்
வஞ்ச மின்றியே—பஞ்ச மேகிடும்—மிஞ்சும் புகழுறும்
ஆ ஞா நீர். (அஞ்சா)

அநுபல்லவி.

எல்லாந் தெய்வச் செயலென்று எந்த நாளும் மதித்திருந்தால்
வல்லோன் கிருபையால்—அல்லலாகிய—தொல்லை தீர்ந்திடும்
மென் றறி வீர். (அஞ்சா)

சரணங்கள்.

எத்தனை விதமோதினும் ஏனினி மனமெலிந் திடலானீர்
சித்தந் துடித்திட—சித்த மழுதாலும்—உற்ற துயரெலாம்
போய் விடு மோ (அஞ்சா)

கையைவந்திஜயமெடுத்திக் காபிரிதேசந்தனில்பிழைப்போம்
மெய்யாதீரினி—துய்யமனத்தினை—மெய்யாயுன் றுயர்
தீர்ந் திடு வீர். (அஞ்சா)

வசனம்

ஆஞா! நீவிர் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சாதீர். இந்த காபிரி தே சத்தில் நாம் மூவரும்சென்று அரிசி, காய், கறி, பதார்த்த வகைக ளனைத்தும் யாசித்துக் கொணர்ந்து சமைத்துப் புசித்துப் பசியாறி களைதெளிவோம் வருவீர் தந்தையே.

(அப்துல்அசிஸ்-வ-ம்) ஆ! மைந்தா! நாம் ஆதியில் மாநிலத் தோர் புகழுறும் மஹாராஜாக்களைப்போற் சுகானந்தமாய்க் காடல் தேசத்தில் வாழ்ந்திருந்தும் காலவித்தியாசத்தினுல் தற்சமயத்தில் இத்தகைய ஆபத்திற்சிக்கி பக்ஷிரியைப்போல இந்த காபிரிதேசத் தில் ஐயமேற்றுண்பதற்கு எவ்விதமாய் மனந்துணிவோம்.

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்) ஆஞா! தற்சமயத்திற் கியன்றவிதமாய் நமது வயிற்றை வளர்க்கும்பொருட்டு ஐயமேற்றுண்போமாகில் பகவான் கிருபையால் நமக்கு நற்காலம் வாய்ப்பதற்கிணங்க இந்நகரில்வசிக் கும் தனவந்தர் யாவராயினும் நமக்குத் திரவிய சகாயம்செய்தால் நமது வழக்கப்படியே வர்த்தகஞ்செய்து ஜீவித்திருப்போம் அஞ்ச வேண்டாம் தந்தையே.

(அப்துல்அசிஸ்-வ-ம்) மைந்தா! நீ புகன்றவை யனைத்துங்கவ னித்த என் மனம் மிகவும் சந்தோஷமெய்தியது. ஆகையால் நின் கருத்தின்படியே யானும் இந் நகரில் யாசித்துண்க சம்மதித்தேன். வருவீர் மக்களே.

பொது-விருத்தம.

இவ்விதமாய் வர்த்தகனும் மனந் திகைத்து
இனியெவ்வா றுய்வதென்று யாசித் துண்க
ஒவ்வியே மனந்துணிந்து செல்லும்போது
உத்தமனும் படுரென்பா னிவனைக் கண்டு
எவ்வித மாயினுமிவரை அழைத்துச் சென்று
எஜமானும் ரவ்வடன்பாற் புகன்று இந்த
செவ்விழியாள் சுந்தரியை மணம் புரிந்து
ஜெகந்தனில் வாழ்ந்திருக்க யோசித்தானே.

வசனம்.

கேளுங்களையா சபையோர்களே! இந்தப் பிரகாரம் காபூல்தேசத்தின் வர்த்தகனாகிய அப்துல்அஜீசென்பவன் தன் மைந்தர்களுடன் ஆழி சஞ்சாரியாய் வருகையில் கப்பலுடைந்து கடலில்வீழ்ந்து நீந்திக்கொண்டு காபிரிதேசத்தின் கடற்கரையில்வந்து தமக்குற்றஆபத்தை நினைந்து ஆற்றொணுத் துயரடைந்த பின்னைகள் புகன்ற நன்மொழியால் மனதைரியத்துடன் வருகையில், அந்த நகரத்திலிருக்கும் வர்த்தகனாகிய ரவ்வடனென்பவனுடைய அடிமையாகிய பமீரென்பவன் கடற்கரைவழியாய்வருகையில் வழியிலெதிருற்ற மார்க்கத்தில் எவ்விதமாய் ஜீவிப்போமென மனமேங்கி தனது மக்களை அழைத்துக்கொண்டு இந்த காபிரிதேசத்திற்சென்று ஜயமேற்றவண் போமென வருகின்ற அப்துல்அஜீஸ் அருந்தவப் புத்திரியாகிய சுந்தரியைக்கண்டு ஆச்சரியத்துடன் அம்மம்மா இத்தகைய ஜோதிப்பிரகாசமாய் விளங்கும் அழகலங்கார தேஜஸமைந்த தெய்வகன்னிகையைப்போன்ற பெண்ணிகை எவ்விதமாகிலும் கலியாணஞ்செய்துகொள்வதே நமது அதிர்ஷ்டானுகூலத்திற் கேற்ற செல்வமென மனதில் மதித்தவனாய் இவர்களைத் தந்திரமாய் அழைத்துக்கொண்டு தனது எஜமானிடம்சென்றும் விதத்தைக்காண்பீர்களையா சபையோர்களே.

(பமீர்-வ-ம்) ஸலாம் சாஹேப்.

(அப்துல்அஜீஸ்-வ-ம்) ஸலாம் மஹாப்ரபு.

(பமீர்-வ-ம்) நீங்களாரையா எங்கு செல்கின்றீர்?

(அப்துல்அஜீஸ்-வ-ம்) ஐயா! யானென் வசிப்பது காபூல்தேசம். வர்த்தகஞ் செய்வதற்காக ஆழிசஞ்சாரியாய் கப்பலேறிச் செல்லுந் தருணம் காற்றுமழையினால் கப்பலுடைந்துவிட்டமையால் யாங்கள் நீந்திக்கொண்டு கரையில்வந்து இனி எவ்விதமாய் ஜீவிப்போமென விசனப்படலாயினோம் சாஹேப்.

(பமீர்-வ-ம்) ஐயா! நீங்கள் இதைக் குறித்து துயரப்பட வேண்டாம். எமது எஜமானாகிய ரவ்வடன் உமக்கு வேண்டிய இரசிய சகாயஞ்செய்வார் வருகின்றீரா?

(அப்துல்அஜீஸ்-வ-ம்) அவ்விதமே வருகின்றோம். அழைத்துக் கொண்டு செல்வீரையா.

(பமீர்-வ-ம்) ஆ! ஹா! கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தாற்போலாச்சுது. இனி நமது மனம்போல இந்தப் பெண்ணை நாம் கலியாணஞ்செய்துக்கொள்ளுவோம்.

(ரவ்வடன்-வ-ம்) அடா! பமீர்! இவர்கள் யாவர்? மெத்த யோக்கியர்போற் றோற்றுது. இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தால் அழகானந்த தேஜஸமைந்த தெய்வ கன்னியைப்போ லிருக்கின்றது. ஆயினும், இவர்களை எங்கேயிருந்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தனையோ? என் முன் விபரமாய்ப் புகல்வாய்.

(பமீர்-வ-ம்) ஐயா! காலை ஐந்து நாழிகைக்குமேல் யான் கடற்கரைவழியாகச் செல்லுந் தருணம் அம் மார்க்கத்தில் ஆதாவற்ற குழந்தைகள் தாயை நினைந்து அழுதுக்கொண்டிருக்குந் தன்மையாய் இவர்கள் மூவரும் இனி எவ்விதமாய் ஜீவிப்போமென்று பகவானை நினைந்து ஆற்றொணு விசனமெய்தி துயரப்படுவதைக் கண்ணுற்ற என் மனந்தாளாமல் தரணியோர்புகழும் தர்மசொரூபியாகிய உம்மிடத்தில் அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன். மாநிலத்தோர் புகழும் மஹாப்ரபு! மற்ற சங்கதி யனைத்தும் அவர்களை விசாரித்துக்கொள்வீர்.

ரவ்வடன் சொல்வது

விருத்தம்.

ஆரையா நீங்களெந்த அவனியில் வாழ்வோருங்கள்
பேரையு மென்முன்னேதும் பெண்ணுமுமக் கென்னவேண்டும்
சீரையா சொன்னீரானல் சிலபொரு ளுமக்களிப்பேன்
பாரையா விதனைப்பெற்று பாக்யவா னவீர்தானே.

வசனம்.

ஐயா! மிகவும் பரிதாபசிலையுடன் இங்ஙனம் வந்திருப்பவராகிய நீங்கள் யாவர்? உமது எந்ததேசம் இந்தப் பெண்ணும், பிள்ளையும் உமக்கு என்னவேண்டும். இவையனைத்தும் எனக்கு விபரமாய்ச் சொல்வீராகில் உமக்கு வேண்டிய பொருளுதவி செய்கின்றேன். அதனை வைத்துக்கொண்டு ஏதாகிலும் வர்த்தகஞ்செய்து பிழைத்துக் கொண்டிருப்பீர்.

அப்துல்அஸீஸ் சொல்வது

தரு - இராகம்-காம்போதி-அடதாளம்.

கண்ணிகள்.

காபல்தேயரினிற் காசுநியாய் வாழ்ந்திருந்தோம் ரவ்வடன்-அந்த
காலத்தனிலிந்த பாலர்களைப்பெற்றேன் ரவ்வடன்
ஆபத்துற்றுற்போலென் மனையாளிறந்தனள் ரவ்வடன்-இவரை
அந்நாளிந்நாள்வரை யன்பாய்வளர்த்தேனையா ரவ்வடன்
வர்த்தகஞ்செய்துயான் வன்பொருள்தேடியே ரவ்வடன்-வெகு
வல்லமையாகவே வாழ்ந்திருந்தேனையா ரவ்வடன்
கர்த்தருளினால் கப்பலேறிச்சென்றோம் ரவ்வடன்-அப்போ
காற்றுமோதியதை கடலிற்கவிழ்த்ததனல் ரவ்வடன்
நீந்திக்கரையில்வந்து நிலைகலங்கிநின்றோம் ரவ்வடன்-இவரால்
காந்திப்ரகாசாயுனை கண்டுமனமகிழ்ந்தோம் ரவ்வடன்
கார்த்தாலும்நீகரை சேர்த்தாலும்நீயேதான் ரவ்வடன்-துயர்
தீர்த்தாலுமெங்கட்கு திக்குவேறில்லையையா ரவ்வடன்

வசனம்.

ஐயா! யான் காபல்தேசத்தின் வர்த்தகன், என் பெயர் அப்துல் அசீஸ். யானென் மனையாளுடன் வாழ்ந்திருக்கையில், அந்தஉத்தமி

இந்தப் பிள்ளைகளைப் பெற்று சிலகாலம் ஜீவித்திருந்து தெய்வச் செயலால் மரணமடைந்தனள். அப்பால், யான் இந்தத் தாயற்ற பிள்ளைகளைத் தனியாய்விடுத்துச் செல்வது நன்கல்லவென மதித்து யான் வர்த்தகஞ் செய்வதற் கேகும்போது இவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு ஆழிசஞ்சாரியாய்ச் செல்லுந்தருணம் காற்றும் மழையும் இடிமின்னலைத் துணையாய் வகித்து கொடுங்கோரமெனப் பொழிந்து கப்பலையுடைத் தெறிந்தமையால், யாங்கள் மாத்திரம் ஜீவிக் குபாயமின்றி தப்பிப் பிழைத்து நீந்திக்கொண்டு கடற்கரையில்வந்து நாம் கொண்டிருந்த பலகைக்கு சமானக நினைத்தும் ஆசீர்வாதமாய் ஆழியிற் போய்விட்டதே. என், விசனப்படுந் தருணம். இம் மஹாராஜாரவர் உம்மிடத்தி லழைத்துக்கொண்டு வந்தனர் மஹாப்ரபு!

(ரவ்வடன்-வ-ம்) ஐயா வர்த்தகரே! நீர் இதனைக் குறித்து மன வருத்தமெய்தாதீர். உமக்குவேண்டியதிரவியம் யான் தருகின்றேன் நீங்கள் முன்போலவே வர்த்தகஞ்செய்து வெகு மேன்மையாய்ப் பிழைத்திருப்பீர். ஆயினும், இவர்களின் பெயரென்ன?

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) ஐயா! இவன் பெயர் அலிபக்ஷ். இந்தப் பெண்ணின்பெயர் சுந்தர்.

(ரவ்வடன்-வ-ம்) இந்தப் பெண்ணுக்கு விவாகமாயிற்றோ?

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) இன்னும் ஆகவில்லை.

(ரவ்வடன்-வ-ம்) வர்த்தகரே! இந்தப் பெண்ணை யான் விவாகஞ் செய்துகொள்வதற் கிசைந்தேன். ஆகையால், உமது கருத் தென்னமோ? தெரியப்படுத்துவீர்.

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) மஹாப்ரபு! நாம் ஒரு இனத்தினராக இருப்பதினால் யானும் அவ்விதமே சம்மதித்தேன்.

பொது-விருத்தம்.

இன்னவிதம்வர்த்தகனும் சம்மதிக்க
இனத்தினர்கள் சகலரையும்வரவழைத்து
நன்மையாம் முகூர்த்தமேற்படுத்தி
நகரத்தோர்புகழ்ந்திடவே பெருமையாக
கன்னியாம்சுந்தர் ரவ்வடன்றனக்கும்
கலியாணஞ்செய்து வாழ்ந்திருப்பீரென்று

அன்புடனாசிர்வதித்து விருந்தருந்தி
அவரவர்களிருப்பிடத்திற் கேகினரே.

வசனம்.

கேளுங்களையா சபையோர்களே! இவ் விதமாய் ரவ்வடனுக்கும் சுந்தரிக்கும் விவாக முகூர்த்த மானவுடனே உற்றார், உறவினர், பந்து, மித்திர ரனைவரும் மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களும், அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடன் நாவுக்கினிய திவ்வியான்னமும் புசித்து, யாவரும் அவரவ ரிருப்பிட மேகினர். அப்பால், நடக்கும் விதங்காண்பீர்களையா கனவான்களே.

சுந்தர் சொல்வது

விருத்தம்.

தந்தையே போற்றிபோற்றி தயாபரா போற்றிபோற்றி
எந்தையே போற்றிபோற்றி எங்களாருயிரேபோற்றி
சிந்தையிற் கபடிலாதுன் சீர்பாதம் போற்றிபோற்றி
வந்தனஞ் செய்தேனுந்தன் மலரடி போற்றிபோற்றி.

அப்துல் அஸீஸ் சொல்வது

தரு-இ-ம்-ஆனந்தபைரவி-அடதாளம்.

கண்ணிகள்.

வாழியென் புத்ரிவாழி—அபிர்தகுண
வஞ்சியே வாழிவாழி
வாழியென் னருமைமகனே—எந்நாளும்
வாழிநீ வாழிவாழி

அல்லாஹு அருளோங்கி—இந்த
அவனியிற் செல்வமோங்கி
அழியாத கற்பிலங்கி—குறையாத
ஆஸ்தியோடே விளங்கி

கருதுபுகழ் திருவேவாழி—மனதினிற்
படிவா உருவேவாழி
கமலமுக வடிவேவாழி—உனதினிய
கணவனும் நீயும்வாழி.

வசனம்.

அம்மணி! சுந்தர்! நீ யாதொரு மனக்கவலையுமின்றி சுகஜீவியாய் மணாளனுடன் வாழ்ந்திருப்பாயம்மா.

(ரவ்வடன்-வ-ம்) நமஸ்காரம் மாமா.

(அப்துல்அஸீஸ்-வ-ம்) மாநிலத்தோர் புகழுந்தன்மையாகக் கீர்த்தி வந்தனுக வாழ்ந்திருப்பீர்.

(அப்துல்அஸீஸ்-வ-ம்) எனது அன்புக் கிசைந்த மருமகனே! யான் அந்நியதேசங்களிற்சென்று வர்த்தகஞ்செய்வதற்காக ஆலோசித்திருக்கின்றேன்.

(ரவ்வடன்-வ-ம்) மாமா! நீவிர் புகன்றதை யுணர்ந்த யானும் மனமகிழ்ந்தேன். அஃதேனெனின்! அவனியில் ஜனித்தவரெத்தகையவராயினும் “திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேடு” என்னும் பழமொழிக் கிசைந்த விதமாய் வர்த்தகஞ்செய்து ஜீவிப்பது அவனியில் வாழ்ந்திருக்கும் மாந்தர்கட் கியற்கையான சுபாவம். ஆகவின், இந்த பதினாயிரம் வராகனையும் முதலாக வைத்துக்கொண்டு நவரத்தின வியாபாரஞ்செய்துகொண்டிருப்பீர்.

(அப்துல்அஸீஸ்-வ-ம்) மஹா சந்தோஷம். நின் சொற்படியே யானும் அந்நியதேசங்களிற்சென்று வர்த்தகஞ்செய்வதற்குச் செல்கின்றேன் மருமகப்பிள்ளாயே.

(ரவ்வடன்-வ-ம்) அவ்விதமே போய்வருவீர்.

பொது-விருத்தம்.

இந்தவிதம்வர்த்தகனும் சென்றபின்பு
இருவர்களும்வாழ்ந்திருக்க. பதேரென்பானும்
சுந்தரனுக்கென்றழைத்துவந்த பெண்ணையிந்த
எஜமானும்ரவ்வடன் மணம்புரிந்து
மைந்தனைப்போலிருந்தநம்மை மோசஞ்செய்த
மாபாவியிவனை வஞ்சித்துயாமும்
தந்திரமாய்ச்சுந்தரியை மதுரைக்குத்
தானழைத்துச்செல்வோமென் றெண்ணினானே.

வசனம்.

கேளுங்களையா சபையோர்களே! இவ்விதமாய் அப்துல்அசிஸ் தனது மருமகனாகிய ரவ்வடீனாற் கொடுக்கப்பட்ட பதினாயிரம் வராகனையும் பெற்றுக்கொண்டு தனது மைந்தனாகிய அலிபக்ஷையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்நியதேசத்தில் இரத்தினவியாபாரஞ்செய்வதற்குப் போயினன். அப்பால், காபிரிதேசத்தின் வர்த்தகனாகிய ரவ்வடீனென்பவன் தனது மனைவியாகிய சுந்தருடன் சுகஜீவியாய் வாழ்ந்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருந்த படீரென்பவன் மனந்தாளாதவனாய்ப் பொறாமைவகித்து நமது எஜமான் இந்தப்பெண்ணை நமக்கு விவாகஞ்செய்யாமல் அவர் கலியாணஞ்செய்துக்கொண்டு, நம்மை மோசஞ்செய்தனர் பார்த்தனையா! இதற்குத் தானோ நாம் இவர்களை இங்ஙனம் அழைத்துக்கொண்டு வருகலாயினோமென்று மனமெலிந்து, சற்றுநேரம் யோசித்து இனி எவ்விதமாயினும் இந்தப் பெண்ணைத் தந்திரமாய்அழைத்துக்கொண்டு அந்நியதேசத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென துர்க்குணத்தைத் துணையாய் வகித்து, ஆடை ஆபரண சிங்காரலங்காரமாய் வருகிற விதங்காண்பீர்

படீர் சொல்வது.

விருத்தம்.

அன்னமேமயிலேமானே அழகானசுந்தரீயும்
என்மனதிற்கிசைந்து என்னுடன்வருவாயாகில்
இந்நகர்விடுத்துயாமும் இருவருமனமகிழ்ந்து
அந்நியதேசஞ்சென்று அன்புடன்வாழ்ந்திருப்போம்.

வசனம்.

எனது ஆசை நேச விஸ்வாசமிருந்த அபிர்தவசனியாகிய சுந்தர் நாயிங்கேறி விருப்பதினாற் சுகமில்லை. ஆகையால், நமக்கு வேண்டிய பொன் பொருள் எடுத்துக்கொண்டு நமக்கிஷ்டமான தேசங்களிற் சென்று மனோல்லாசமாய் வாழ்ந்திருப்போம் வருவாய்.

சுந்தர் சொல்வது

வெண்பா.

சேர்ப்பா ரல்லா கொதித்தாசை வையாதே
ஆபத்திற் காத்தவென் அண்ணாவே—பாப
பழிவார்த்தை பார்ப்பபோர் பாரோ ரிகழ
அழிந்திடுவா ரென்றே அறி.

வசனம்.

அண்ணா! யாது வசனமொழிகுவதாயினீர்? நீர் அநேக சாஸ்திர புராண நீதிநூற் பலவுங் கற்றுணர்ந்த உத்தமராய் இருந்தும் அற்பமதியால் இவ்விதம் புகல்வது நீதியோ? அன்றியும், உமது வயற்றுக்கு அன்னங்கொடுத்துஆதரித்திரக்ஷிக்கும் தந்தையைப்போன்ற உனது எஜமான் மனையாள் உன்னைப் பெற்றதாய்க்குச் சமானமல்லவோ? இனி இவ்வித அநியாயவார்த்தை வசனிப்பீராகில் பகவானும்மைத் தண்டிப்பார்.

பொது-விருத்தம்.

படீரென்பான்பாஷித்த மொழியுணர்ந்து
பதிவிரதாசுந்தரியும் அவனைப்பார்த்து
கெடுமதியைத்துணையாக வகித்ததுஷ்டா
கெட்டழிவாரெந்நாளும் மாநிலத்தில்
அடுத்திடாமொழிபுகல வேண்டாமென்று
அநேகவிதநன்மதிகள் சொல்லும்போது
திடுக்கெனவே ரவ்வடீனோடிவந்து
திடீரெனவேபடீர்மூக்கை அறுத்திட்டானே.

வசனம்.

இவ்விதமாய்இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்குந்தருணம் ரவ்வடீன் வந்துவிட்டமையால் படீரென்பவன் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததை யனைத்தும் கவனித்துணர்ந்து, அம்மம்மா! இனி இந்தத் துஷ்டனைவன் அரைக்ஷணமேனும் இங்ஙன மிருக்கலாகாதென, பல்லை நறநறவெனக்கடித்து, "கோபாக்கினி ருத்திரன்போற் சினந்து" அவனுடைய நாசியை அறுத்துத் தூரத்திவிட்டமையால் இனி நடக்கும் விதங்காண்க.

சுந்தர் சொல்வது

விருத்தம்.

ஐயையோ அண்ணாவென்ன அநியாயம்உந்தன்மூக்கை
கொய்தனரெந்நாளும் குவலயத்தோர்பழிக்க
ஐயமற்குறையிருந்தால் துயரணுகாமல்நாளும்
மெய்யனென்றெவரும்வாழ்த்த மேன்மையாயிருப்பீரன்றோ?

வசனம்.

ஐயையோ! அண்ணா! அநியாயமாய் உமது நாசி யறுபட்டுத் துயரப்படலாயினையோ? யாங்கள் திக்கற்ற பரதேசிகளைப் போல ஆற்றொணு துன்பத்தால் இனி எவ்வாறு ஜீவிப்போமென கட்டகரையில் அழுதுக்கொண்டிருக்கையில் எமது குலதெய்வம்போல் வந்து அஞ்சாதீரென ஆதரித்துரக்ஷித்த உமக்கு இத்தகைய ஆபத்தெய்தியதற்குக் காரணம் யாதோ? இந்த பழிபாபத்திற்கு யாது செய்குவேன்.

ரவ்வுடன் சொல்வது.

விருத்தம்.

அடாதகாரியஞ்செய்தோர்க்கு அவனியில்துயரமெய்தி
படாதபாடெல்லாம்பட்டு பாதவித்திடுவார்மாதே
விடாதுனை யாதரிக்கும் வீரனுனிருக்கும்போது
தொடாதுனை ஆபத்தென்றும் சுந்தரிநம்புவாயே.

வசனம்.

எனது அன்பிற் கிசைந்த சுந்தர்! நீ அந்த துஷ்டப் பாவியைக் குறித்து விசனப்படவேண்டாம். அவனியில் ஜனித்தமார்தர்களில் பாபிகளாய்த்திரியும் துர்க்குணத்தினர் பகவானால் ஆக்கினையடைந்து ஆற்றொணு ஆபத்திற்சிக்கி அலைச்சற்படுவது உண்மையாகையால், அந்தப் படுசென்பவன் பதிவிரதாசிரோன்மணியாகிய உனது மகத்துவத்தைக் கவனியாமல் மொழிந்த அற்ப வார்த்தையினால் அவனுடைய நாசியறுபட்டுப்போயினன். அன்றியும், உனக்கு எக்காலினும் யாதொரு துயரமும் வந்தணுகாமற் காப்பாற்றும் யான் இருக்கும்போது உனக்கு யாதொரு ஆபத்தும் வந்தணுகாதென, மனதைரியத்துடன் நம்புவாய் மாதரசே.

சுந்தர் சொல்வது

விருத்தம்.

எந்தன்பிராணேசனாகம்மை எவர்களும்பாபியென்று
நிந்தித்துப்பழிப்பதற்கோ நிஷ்டூரகுணத்தினாலே
மைந்தனைப்போலிருந்த மதியிலான்நாசிதன்னை
வைத்திடஅறுத்தீரையோ ஞாயமோயிதுமக்கு.

வசனம்.

பிராணநாதா! உமது பிள்ளையைப்போல உம்மை நம்பியிருந்த விஸ்வாசத்தையும் கவனியாமல் மனந்துணிந்து அவன் நாசியை அறுத்துத் தாத்தியது நியாயந்தானோ?

என, தனது கையை வீசினவுடனே விரல்நகம் ரவ்வுடன் கண்ணிற்பட்டுக் குருடனாகச்செய்தமையால்அவன் கூச்சலிட்டுக்கதறியழுதுத் துயரப்படுகையில்அருகிலிருந்தவர் ஓடிவந்து விசாரிக்கையில் நிகழ்ந்தவையனைத்தும் விபரமாய்ப் புகன்று, சுந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு போகும்படியாக அப்துல்அலீசுக்கு நிருபமெழுதுவது.

(ரவ்வுடன்-வ-ம்) கணக்கப்பிள்ளை.

(கணக்கப்பிள்ளை-வ-ம்) என் மஹாப்ரபு.

(ரவ்வுடன்-வ-ம்) யான் சொல்வதைப்போல் கடிதத்தி லெழுதிக் கொண்டுவருவாய்.

(கணக்கப்பிள்ளை-வ-ம்) அவ்விதமே எழுதுகிறேன் மஹாப்ரபு.

அப்துல்அலீசுக்கு நிருபமெழுதுவது

சீட்டுக் கவி.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்கொண்டசாந்தகுண அப்துல்அலிசுக்கு
சிநேக வெழுதுநிருபம்
சிந்தித்துகவனமாய் சங்கதியனைத்தையும்
சித்தம்வைத்துணருமையா
தார்கொண்டமாந்தரில் ரவ்வுடனென்னுமிவோ
தருமகுண சாந்தனென்றும்
தனவந்தனென்றுமன தைரியவானென்றுமித்
தாரணியோர் புகழும்நல்ல
பேர்கொண்டயெந்தனைப் பாவியாமுன்னுடைய
பெண்ணாகுஞ் சுந்தர்கையால்
பேச்சுதடுமாறவென் கண்ணைத்துறைந்தனள்
பெட்புறுங் கண்கலங்கி

கார்கொண்ட இருளாகி குருடாகினேனினி
கன்னனே இத்தருணமுன்
கன்னியையழைத்தேகு மினியவரைசஷணமும்யான்
காதேனப் பாவிதன்னையே.

இக்ஷணம்,
ரவ்வடின்.
காபிரிதேசம்.

(சணிக்கப்பிள்ளைவ-ம்) ஐயா! நீர் மொழிந்தவை யனைத்தும் சரியாய் எழுதினேன் மஹாப்ரபு.

(ரவ்வடின்-வ-ம்) சரி. அடா! சோக்கரா.

(சோக்கரா-வ-ம்) என் பிரபு.

(ரவ்வடின்-வ-ம்) இந்த நிருபத்தை நவரத்தினவர்த்தகஞ்செய்யும் அப்துல்அசீசுக்குக் கொடுத்துவிட்டுவருவாய்.

(சோக்கரா-வ-ம்) அவ்விதமே செல்கின்றேன் மஹாப்ரபு.

சோக்கராவென்பவன் அப்துல்அசீஸைத் தேடிக்கொண்டு
போகும் வழியில் ரவ்வடினால் நாசியறுபட்ட
பதிரேன்பவன் துயரப்படுவது.

பதிர் சொல்வது

தரு-இ-ம்-இங்கிலீஷ்கான் காம்போதி-ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஜோதிப்ரகாசா நாசியிழந்தேனே (ஜோதி)

அநுபல்லவி.

ஆதிதேவனே இந்த அநியாயம் யாதோ (ஜோதி)

சரணங்கள்.

அல்லற்றுயரத்தால் அவஸ்தையுற்றதுமன்றி
தொல்லுலகோரெலாம் பழித்திடலானேன் (ஜோதி)
விதிவசமோவிது விசனமெய்திடலானேன்
கதியேகார்த்தருள் கர்த்தாவுனைநம்பினேன் (ஜோதி)

ரவ்வடின் துணையென நம்பியதற்கேனே
இவ்விதமாயழுது இளைத்திடச்செய்தானே (ஜோதி)
நிராதரவாயினி திக்கெனக்காரையா
கோரகலந்தனைக் காருமென்னையா (ஜோதி)

வசனம்.

நமது நாசியறுந்து துயரப்படுவதற்கு நாமே காரண மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அஃதேனெனின்! அந் நாளில் கடற்கரையிற் சஞ்சலத்தாற் றிகைத்து, ஆதரவில்லாமல் அழுதுக்கொண்டிருந்த அப்துல்அசீஸ்முதலானவர்களை ரவ்வடின்முன் அழைத்துவராவிடில் எனது நாசியறுபடாமல் சுகமாயிருப்பே னன்றோ?

(சோக்கரா-வ-ம்) ஐயா! பதிர் என் ஆரண்யத்தில்வந்து மனவியாகூலத்துடன் அழுதுக்கொண்டிருக்கின்றீர்.

பதிர் சொல்வது

தரு-இராகம்-கண்டா-அடதாளம்.

கண்ணிகள்.

சகாயம்செய்யப்போய் அபாயம்வந்ததையா சோக்கரா-மன
சஞ்சலம்வாய்ந்ததைச் சாற்றுவேன்கவனிப்பீர் சோக்கரா
தாய்தந்தைசொற்கேளா பேய்போற்றிரிந்துயான் சோக்கரா-அந்த
தனவந்தரவ்வடின் துணையென்றடுத்தேனே சோக்கரா
திக்குவேறில்லையெனத் தியங்கித்தவிப்போரை சோக்கரா-யான்
தெரியாமல்ரவ்வடின் முன்னழைத்துவந்தேன் சோக்கரா
அன்பாய்சுந்தரியை அழைத்துச்செல்வோமென சோக்கரா-நினைந்த
ஆசையொழிந்தெந்தன் நாசியிழந்தேனே சோக்கரா

வசனம்.

அப்பா! சோக்கரா! என் காலவித்தியாசத்தை நினைக்க நினைக்க ஆற்றொணாத் துயர்மிகுந்து, மனவருத்த மெய்துகின்றன. அஃதேனெனின் ஆதியில் யான் துஷ்டசகவாசம் பிராணசங்கட மென்பதுணராமல் அவனியோ ரிகழும் அற்பருடன் கட்டுப்பட்டு எனது தாய் தந்தையரின் சொற்கேளாமல் பேயனைப்போற் றிரிந்து, பாவியாகிய ரவ்வடினைத் துணையென்று நம்பிவந்து அவனுடைய ஊழிய

னைப்போல அவனுக்கிசைந்த ஏவலாளியாயிருந்தது அனைவருக்கும் தெரிந்தவிஷய மன்றோ? ஆயினும், யான் ஓர்நாள் கடற்கரை வழியாகச் செல்லும்போது கப்பலுடைந்து கடலில் மூழ்கிவிட்டதென மனந்திகைத்து இனி எவ்வாறு ஜீவிப்போமென்று ஆற்றொணா விசனத்துடன் அழுதுக்கொண்டிருந்த அப்துல்அசீஸ் முதலானவர்களைப் பார்த்தவுடனே என் மனந்தாளாமல் இவர்களை நமது எஜமானிடம் அழைத்துச்சென்றால் அவர்களுக்கு வேண்டிய பொன்பொருள் தந்து, சுந்தரியை நமக்கு விவாகஞ்செய்துவைப்பாரென நினைந்து அவர்களை ரவ்வடன் முன்பாக அழைத்துக்கொண்டு சென்றவுடனே அவன் சுந்தரியையும் கலியாணஞ்செய்துக்கொண்டு எனது நாசியையும் அறுத்துத் துரத்தினனே. இது நியாயந்தானோ கவனித்துணர்வீர்.

சோக்கரா சொல்வது

தரு-இ-ம்-பைரவி-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அநியாயமா யிந்த ஆபத்தெய்தியவென
மனமெலிந்திடலாமோ

அநுபல்லவி.

மனிதர்களாகவே மாநிலத்திலுதித்து
வினையாலெய்துவதெல்லாம் அனுபவிப்பதல்லாமல் (அநி)

சரணங்கள்.

பாபபுண்ணியத்தினால் வாய்த்தசரீரமென்று
பகுத்தறியாமற்சும்மா பாதவிப்பதுநன்றோ
தீபப்ரகாசமென் றிலகுஞ்சர்வேசன்றன
திருவடியைத்துதித்தால் தீவினையொழிந்திடும் (அநி)

உலகாளும்மன்னரையும் ஊழ்வினைவிடுத்ததோ
உத்தமா கவனிப்பீர் பூதலந்தன்னிலே
நிலவுஞ்சிலதுகாலம் இருளுஞ்சிலதுகாலம்
நிதானித்துக்கவனிப்போர் நித்யஞானிகளாகும் (அநி)

தாழ்வுவந்துதேயென்று சஞ்சலப்படவேண்டாம்
தைரியமாயிருப்பீர் தாரணியிலெந்நாளும்

வாழ்வுஞ்சிலதுகாலம் வறுமைசிலதுகாலம்
வருத்தாற்சுகதுக்கம் இரண்டுஞ்சமமாய்த்தோற்றும் (அநி)

வசனம்.

ஐயா! பகீர்சாஹேப்! பூமியில் மனிதனாகப் பிறந்தவர்களெல்லாம எந்தெந்தகாலத்தில் எப்படிப்பட்ட கஷ்டநிஷ்டூரத்தை அனுபவிக்கவேணுமோ அவை யனைத்தும் அனுபவித்துத் தீரவேண்டுமல்லாமல் விசனப்படுவது நன்கல்ல. ஆகையால், நீ எந்நாளினும் பகவானைத் தியானித்துக்கொண் டிருப்பீராகில் மலைபோன்ற துயரமெல்லாம் பனிபோற் றீர்ந்துவிடுமென் றெண்ணுவீர்.

பகீர் சொல்வது

தரு-இ-ம்-கண்டா-ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்.

ஆருக்குமியாதொரு அநியாயஞ்செய்யவில்லை	சோக்கரா-என்
அறிவீனத்தாலிந்த அபகீர்த்தியாச்சுதே	சோக்கரா
அழகானசுந்தரியை மணம்புரிவோமென்று	சோக்கரா-யான்
ஆசையாயிருந்ததால் நாசியிழந்தேனே	சோக்கரா
அநியாயமாயிந்த ஆரண்யந்தனில்வந்து	சோக்கரா-யான்
அழுதழுதிடவும் ஆதிநாள்தீவினையோ	சோக்கரா

(சோக்கரா) ஐயா பகீர் சாஹேப் வீணாக விசனப்படாதீர். யான் சென்றுவருகிறேன்.

(பகீர்-வ-ம்) எங்ஙனஞ் செல்கின்றாய்.

(சோக்கரா-வ-ம்) சுந்தர் தகப்பனாகிய அப்துல்அசீசுக்கு இந்தக் கடிதத்தைக் கொடுப்பதற்காகச் செல்கின்றேன்.

(பகீர்-வ-ம்) யாது காரணமாய்ச் செல்கின்றாய்.

(சோக்கரா-வ-ம்) ஐயா! உனது நாசியை அறுத்தெறிந்தவுடனே சுந்தர் முகத்தி லறைந்து கண்ணைக்கலக்கி குருடனாகச் செய்தமையால் அவனுக்குக் கோபம்பிறந்து சுந்தரியை அழைத்துச் செல்லும்படியாக அப்துல்அலிசுக்குக் கடிதமெழுதி என்னிடங் தந் தனுப்பினர்.

(பஷீர்-வ-ம்) சரி! அநியாயமாய் எனது நாசிகையை அறுத்த பாவியாகிய அவன் கண்ணிழந்த குருடனாய்த் தவிப்பது தெய்வச் செயலென்றுதான் மதிக்கவேண்டும். ஆயினும், நீ! இந்தக் கடிதத்தை அப்துல்அசீசுக்குக் கொடுத்தவுடனே அவன் தனது புத்திரியாகிய சுந்தரியைஅழைத்துக்கொண்டு செல்வானாகில் யான் எவ்விதமாகிலும் தந்திரமாய் வசப்படுத்திக்கொள்வேன். நீர் போய்வருவீர். இதுதான் தகுந்தயோசனை.

சோக்கரா கானகத்தை விடுத்து நகரிற்சென்று
நவரத்தின வர்த்தகஞ் செய்திருக்கும்
அப்துல்அசீசுக்குக் கடிதந்தருவது.

சோக்கரா சொல்வது

விருத்தம்.

சலாமையா அப்துல்லாசீஸ் சாற்றுமென்வார்த்தைகேளும்
குலாமுமக்காகுஞ்சோக்ரா கூறுவதென்னவென்றால்
நிலாவொளிரவ்வடனும் நிருபமொன்றனுப்பிவைத்தார்
கலாபனையில்லாமற்றான் கவனமாய்வாசிப்பீரே.

வசனம்.

ஐயா! தாரணியோர் புகழுந்தன்மையாய்க் கீர்த்திவாய்ந்த வர்த்தகரே! எமது எஜமானாகிய ரவ்வடனென்பவர் உமக்கு நிருபமெழுதி அனுப்பினார் பெற்றுக்கொள்வீரையா.

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) மெத்த சந்தோஷம். அவருக்கு என் வந்தனம் சொல்வீர்.

(சோக்கரா-வ-ம்) நல்லதையா.

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) மைந்தா!

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்) ஏன் தந்தையே.

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) இந்தக் கடிதத்தை வாசிப்பாய்.

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்) சரி! அவ்விதமே வாசிக்கின்றேன் கவனிப்பீர் தந்தையே.

ரவ்வடன் அனுப்பிய நிருபத்தை அலிபக்ஷென்பவன்
அப்துல்அசீஸ் முன்பாக வாசிப்பது.

அலிபக்ஷ் சொல்வது

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்கொண்டசாந்தகுண அப்துல்அசீசுக்கு
சீரிலகவெழுதுநிருபம்
சிந்தித்துகவனமாய் சங்கதியனைத்தையும்
சித்தம்வைத்துணருமையா
தார்கொண்டமாந்தரில் ரவ்வடனென்னிலோ
தருமகுண சாந்தனென்றும்
தனவந்தனென்றுமன தைரியவானென்றுமித்
தாரணியோர் புகழும்நல்ல
பேர்கொண்டவெந்தனைப் பாவியாமுன்னுடைய
பெண்ணாகுஞ் சுந்தர்கையால்
பேச்சுதடுமாறவென் கன்னத்தறைந்தனள்
பெட்புறுங் கண்கலக்கி
கார்கொண்டஇருளாகி குருடாகினேனினி
கன்யனே இத்தருணமுன்
கன்னியையழைத்தேகு மிரியனைசூழும்யான்
கருதேனப் பாவிதனையே.

வசனம்.

தந்தையே! யான் வாசித்த இந்த நிருபத்தில் எழுதியிருக்கும் சங்கதியனைத்தும் கவனித்தீரன்றோ?

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) மைந்தா! சுந்தர் செய்த கொடுமையைப் பார்த்தனையா! நாம் ஆற்றொணு ஆபத்தாற்றிகைத்து அவனியிலெவ்விதம் ஜீவிப்பதெனமனமெலிந்து திகைத்திருக்கையில் நமது குலதெய்வம்போல் காப்பாற்றி இரக்ஷித்த கருணாகரனாகிய ரவ்வடனைத் தனது மணாளனென்று கொஞ்சிற்றேனும் மதியாமல் அவன் முகத்தி

லறைந்து கண்ணைக் கலக்கிக் குருடனாகச் செய்தனள். ஐயோ! இஃதென்ன அநியாயம். மைந்தா! நீ இத்தருணமேசென்று குரூர மனத்தினளாகிய அந்தப்பாவியை கானகத்தில் அழைத்துச்சென்று கழுத்தை யறுத்துக் கழுகுக் கிரையாகச் செய்துவிட்டு சீக்கிரமாய் வருவாய்.

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்) நல்லது தந்தையே.

அலிபக்ஷென்பவன் ரவ்வலின்முன்வந்து சங்கதியை
விசாரித்துணர்ந்து தனது சகோதரியாகிய
சுந்தரியை அழைத்துச்செல்வது.

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்) மைத்துனா! இன்றைக்கென்ன ஓர்வித மன வருத்தமாயிருக்கின்றீர்.

ரவ்வலன் சொல்வது

தரு-இ-ம்-ஜம்பை-திரிபுடைதாளம்.

கண்ணிகள்.

என்விதியையாதென்று எடுத்தோதுவேனுமக்கு
நன்மனதாய்க்கேளுமையா நிகழ்ந்தவையனைத்தும்

துஷ்டபதீரென்பவனும் சுந்தர்முன்னேவந்துநின்று
இஷ்டமுடன்மறுதேசம் வருகுவாயென்றழைக்க

ஓடிவந்துயானிங்கு உண்மையெல்லாந்தானுணர்ந்து
சாடிவந்ததுஷ்டனின்றன் நாசியறுத்திட்டேன்

ஆனதினாலசுந்தர்கையால் அறைந்தனளென்திருமுகத்தில்
போனதையாதிடதுகண்ணும் போனதுமக்களுறவு.

வசனம்.

ஐயா! ஓர் நாள் பதீரென்பவன் நானில்லாத சமயத்தில் உனது சகோதரியாகிய சுந்தர் முன்பாகவந்து பெண்ணே! நாம் இந்நகரை விடுத்து மறுநகரிற்சென்று மனோல்லாசமாய் வாழ்ந்திருப்போம் வருவாயென்றழைத்தனன். அத்தருணம் யான் வந்து அவனுடைய

நாசியை யறுத்துத் துரத்தினேன். அதற்காக சுந்தர் என் முகத்தில் அறைந்து கண்ணைக் கலக்கிக் குருடனாகச் செய்தனள். ஆகையால் யான் உங்களுக்குச்செய்த உபகாரத்திற்குப் பதிலுபகாரமாய் நேத்திர மிழந்து, துயரப்படலாச்சுது. இனி உமது சகோதரியை அழைத்துக்கொண்டு செல்வீரையா.

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்) அம்மா! சுந்தர்.

(சுந்தர்-வ-ம்) ஏன் அண்ணா.

அலிபக்ஷ் சொல்வது.

விருத்தம்.

அன்புடனாதரித்த ஐயனும்ரவ்வலன்றன்
வன்மைசேர்கண்கலங்க அடித்ததுநீதிதானோ
நன்மைசெய்தவர்களுக்கு கேடுமோதீங்குசெய்ய
என்னமாய்மனந்துணிந்து இவ்விதகொடுமைசெய்தாய்.

வசனம்.

அம்மணி! நீ சகல சாஸ்திர புராண நான்முறை பலவுங் கற்றுணர்ந்த பதிவிரதா சிரோன்மணியா யிருந்தும் சற்றேனும் கவனித்துணராமல் நமது குலதெய்வத்தைப்போன்ற உனது மணாளனை குருடனாகச்செய்தது நியாயந்தானோ?

(சுந்தர்-வ-ம்) அண்ணா! இவையனைத்தும் தெய்வச் செயலன்றி மனச்செயலல்ல. அஃதேனெனில் இவர் அநியாயமாய் ஏழையாகிய பதீரென்பவன் நாசியை யறுத்துத் துரத்தியதைப் பார்த்து என் மனந்தாளாமல் இவ்வித குரூரகுண மமைந்த கொடுமைசெய்வது நீதியோ வென, என் கையை வீசினமையால் விரலின் நகம் இவர் கண்ணிற்பட்டு குருடனாகச்செய்தது. இதற்கு யானென்ன செய்குவேன் அண்ணா.

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்) அம்மா! நீ சொல்வதும் உண்மையே. ஆயினும், நமது தந்தை உன்னை அழைத்துவரும்படியாகச் சொன்னார் வருவாயம்மா.

(சுந்தர்-வ-ம்) அண்ணா! அவ்விதமே வருகின்றேன்.

அலிபக்ஷென்பவன் தனது சகோதரியாகிய சுந்தரியை
ஆரண்யத்தில் அழைத்துக்கொண்டுவந்து
கழுத்தையறுத்துக்கொல்வதற்கு
கத்தியை ஓங்குவது.

(சுந்தர்-வ-ம்.) ஆ! அண்ணா! என்னை அநியாயமாய்க் கொல்வதற்கு மனந்துணிந்து கத்தியை ஓங்குவது தர்மமா?

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்.) அம்மா! நீ உனது மணாளனாகிய ரவ்லடீனை குருடனாகச் செய்தமையால் நமது தந்தை உனது கழுத்தையறுத்து கொன்றுவிடும்படி சொன்னார். இந்தப் பழி பாபத்திற்கு யானென் செய்குவேனம்மா.

சுந்தர் சொல்வது

தரு-இ-ம்-சஹானா-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அண்ணா நீரிவ்வித அநியாயம்செய்வது
அடுக்குமோ மாநிலத்தில் (அண்ணா)

அநுபல்லவி.

பெண்ணென்றால்பேயுமனம் இரங்குமென்பதுணரா
பெரும்பழிசுமந்திந்த பேதையைக்கொல்லவந்தாய் (அண்ணா)

சரணங்கள்.

சீரிலகுமுலகில் ஸ்திரீஹத்திசெய்யலாமோ
சிந்தித்துணர்வீரண்ணா
பாரில்நரஜனனம் வாய்ப்பதருமையென்று
பகரும்பெருமையெல்லாம் பழியேற்றுக்கொள்வதற்கோ (அண்ணா)

நயவஞ்சகமாக நன்மொழிபாஷித்து
நமதுதனைப்போல
பயங்கரமானகாட்டில் அழைத்துவந்தெனைக்கொன்று
பாபியாய்த்திரிவதுன் பாக்யமோசொல்வீர் (அண்ணா)

ஓரன்னைவயற்றினில் ஜனித்தவிஸ்வாஸத்தை
யோசித்துணராமல்
நீரென்னைக்கொல்வது நீதியோகவனிப்பீர்
நீர்மேற்குமிழியான நிலையிலாவாழ்வன்றோ (அண்ணா)

சிசுஹத்திபிர்ம்மஹத்தி ஸ்திரீஹத்திகோஹத்தி
செய்தாற்பாபமன்றோ
விசுவாசமின்றிய வெறியனைப்போலாக
வீணாகமாநிலத்தில் வினைதேடிக்கொள்வதானீர் (அண்ணா)

தர்மசொரூபிஎன தரணியில்வசிப்போர்க்கு
சஞ்சலமணுகாது
கர்மத்திலுழலாமல் கர்த்தனருள்வாய்ந்து
காசினியிலிருப்போர் கருதும்ஞானிகளாகும் (அண்ணா)

வசனம்.

நமது தந்தை தனக்குமதியில்லாமற்சொன்னபோதிலும், நீர்சகல சாஸ்திர புராண நான்மறை யனைத்துங் கவனித் துணர்ந்து நன் மனதமைந்தவரா யிருந்தும் சற்றேனும் ஆலோசித் துணராமல் குரூரகுணத்தைத் துணையாய் வகித்துக் கொலைபுரியும் பாபிகளைப் போற் பஞ்சமாபாதகங்களிலுங் கொடிய ஸ்திரீஹத்தி புரிவதற்கு மனந்துணிவது தர்ம்மமா? உலகில் வசித்துலாவும் மாந்தர்களில் ஆத்மதுரோகி, குருத்துரோகி, பிராத்துரோகி, சகோதரத்துரோகி களைப்போல நயவஞ்சகமாய் என்னை மனிதசஞ்சாரமில்லாத பயங் கரமாகிய ஆரண்யத்தில் அழைத்துக்கொண்டுவந்து கொன்றுவிடு வதற்கு மனந்துணிவது நீதியோ? அன்றியும், அண்ணா! நாம் இரு வரும் ஒரு தாய் வயற்றிற் பிறந்த சகோதரவாஞ்சையையுங் கவனி யாமல் என்னைக் கொன்றுவிடுவீராகில் மறுபடியும், நாம் ஒருதாய் வயற்றில் ஜனிப்பதருமையன்றோ? கவனித்துணர்வீர்.

அலிபக்ஷ் சொல்வது.

தரு-இ-ம்-இந்துஸ்தான்காபி-அடதாளம்.

அம்மா சுந்தர் இப்படியாமென
அல்லா கட்டளையோ

இம்மாநில மீது இருந்தும்பல னேது
நம்மாவினி யாது நாயகன்புக ழோது.
நாடாது துயரென் றெண்ணுவாய்.

வசனம்.

அம்மா! உலகில் ஜனித்த மாந்தர்கள் தமக்கு தெய்வச்செயலால் வந்தெய்தும் சுக துக்கங்களைச் சமமாக அநுபவிக்க வேண்டு மல்லவோ? ஆகையால், நீ யாதொன்றுக்கும் பயப்படாமல் இவ்வனமே வீற்றிருப்பாயாகில் பகவான் கிருபையால் உனக்கு நற்காலம் வரும்போது சுகஜீவியாய் வாழ்ந்திருப்பாயம்மா.

(சுந்தர்-வ-ம்) அண்ணா! உமது சொற்படியே இந்த ஆரண்யத்தில் வசித்திருக்கின்றேன். நீர் போய்வருவீர் அண்ணா.

(அலிபக்ஷ்-வ-ம்) நல்லது போய்வருகிறேனம்மா.

அலிபக்ஷ் போய்விட்டபிறகு சுந்தர் ஆரண்யத்தில்
பகவானைநினைந்து துயரப்படுவது.

சுந்தர் சொல்வது

தேவாரம்.

தொல்லுலகினிற்பிறந்து துயரடைந்தேக்கமுற்று
வல்லமையின்றியானும் வாடுறேனெனக்கமைத்த
அல்லலைப்போக்கியென்னை ஆதரிப்பாயென்றன்னை
பல்லாண்டும்பணிந்தேனையா பக்தர்கள்சகாயாபோற்றி.

பொது-விருத்தம்.

அந்தமுளசுந்தரியும் மனந்திகைத்து
ஆரண்யமார்க்கமாய் வருகும்போது
சுந்தரஅப்தாநகரின் அரசனுந்தான்
சூரர்களாம் வேடவில்லியர்களோடு
மந்திரிபிரதானியரை யழைத்துக்கொண்டு
மாவனத்திலெவ்விடமுங் கூட்டமாக
வந்திருக்கும்மிருகங்கள் மிரண்டோட
வனவேட்டையாடுதற்கு வருகின்றாரே.

வசனம்.

இவ்விதமாய் சுந்தர் தனது காலவித்தியாசத்தை நினைந்து, ஆற்றொணா விசனமடைந்து, பசிவேளைக்கு விருக்ஷங்களிற் காய்த்துப் பழுத்திருக்கும் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப்புசித்து ஜலத்தைஅருந்தி பசி தணிவதுமாய் ஆரண்யவாசியா யலைந்து, கானகமார்க்கமாய் அப்தாநகரின் நந்தவனத்தில் வந்திருக்கையில் அந்நகரத்தரசனாகிய அஜம்ஷாவென்பவன் தனது மந்திரி பிரதானியருடன், வேட வில்லியரை அழைத்துக்கொண்டு காட்டில் வசித்துலாவும் மிருகங்களை நாற்புறமுந் துரத்தி வேட்டையாடுதற்கு வருகிற விதங் காண்பீர் சபையோர்களே.

அஜம்ஷா சொல்வது

விருத்தம்.

மந்திரியுரைப்பக்கேண்மின் வையத்தோர்மனந்திகைக்க
தொந்தரைபுரியும்பொல்லா துர்க்குணமிருகமெல்லாம்
அந்தகனூரிற்செல்ல அன்பிரந்தன்றேகொன்று
சுந்தரவேட்டையாடி சுகமுடன்நகரிற்செல்வோம்.

வசனம்.

மந்திரி பிரதானியரே நாம் அரண்மனையைவிடுத்து ஆரண்யத்தில் வந்துசேர்ந்தோம் இனி வேட வில்லியர்களை நாற்புறமு மனுப்பி புலி, சிறுத்தை மான், கடம்பை முதலாகிய மிருகங்களைத் துரத்தும்படியாகச் சொல்வீர்.

(மந்திரி-வ-ம்) அரசே உமது சொற்படியே மிருகங்களை நாற்புறமுந் துரத்தலாயினர்.

(அஜம்ஷா-வ-ம்) மெத்த சந்தோஷம்.

அஜம்ஷா தன் மந்திரி பிரதானியருடன் காட்டில்
மிருகங்களை நாற்புறமுந் துரத்தி
வேட்டையாடுவது.

அஜம்ஷா சொல்வது

தரு-இ-ம்-இந்துஸ்தானி மோட்-ஆதிதாளம்.

வீரசூரதீரர்களே வெஞ்சமர்க்கஞ்சா சேனைகளே
வில்லிலேசரனை சொல்லுமுன்விடுத் தெல்லாமிருகமும்
கொல்வீரே.

வசனம்.

மந்திரி பிரதானியரே இந்த க்ஷணமே அதிதீவிரமாய் நாற்புறத்திலும் சிதறியோடும் மிருகங்களை ஓடவொட்டாமற் றாக்கி தறுசிற்றெடுத்த அஸ்திரங்களாற் சிதைத்துக் கொல்வீர்.

தரு.

அம்புவில்லுங் கைபிடித்து ஆயுதபடையுடனே சென்று
சிம்பமுயலினங் கும்பாயிறந்திட அம்புகளேவி
கொன் றிடு வீர்.

வசனம்.

அடா! வேட வில்லியரே இதோ பார்த்தீரா! வெண்மை நிறம் வாய்ந்த முயற்கூட்டங்களோடுது, இதோ நமக்கெதிரே ஓர் சிங்கம் ஓடிவருகின்றது. அதி தீவிரமாய் தீக்ஷ்ணபாணங்களையேவி அவைகளை ஓடவொட்டாமற் றடுத்துக் கொல்வீர்.

தரு.

ஆனைகரடி புலிகரியும் அழகுள்ளமானினக் கூட்டமிதோ
காணக்குறவரே நாணியேற்றியே வணங்கட்டம்பையேவிக்
கொன் றிடு வீர்.

வசனம்.

ஆ! ஹா! வேட வில்லியரே எனது கரத்திற்றுக்கி தறுசிற்றெடுத்த அஸ்திரங்களால் அநேக மிருகங்களை வதைத்தேன். இனி மீதியாகத் தப்பிப் பிழைத்திருக்கும் மிருகங்களையெல்லாம் நீங்கள் வதைத்துக் கொல்வீர்கள்.

(வேடர்-வ-ம்) மஹாபாக்கியம் அரசே.

(ஆரம்ஷா-வ-ம்) மந்திரி எனக்கு சாவரகுதி யதிகரித்தமையால் நந்தவனத்திற்சென்று சற்றிருந்துக் களைதெளிவோம் வருவாய்.

(மந்திரி-வ-ம்) அரசே! அப்படியே செல்வோம்

சுந்தர் சொல்வது

தரு-இ-ம்-முகாரி-ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஆ! தெய்வமே பிரிதென்னசாலம்
அமைந்ததோ தெய்வமே (ஆ)

அநுபல்லவி.

வையகந்தனில்வாழும் மிகுந்த ஜனங்களிருந்து
வருந்தப்படச்செய்தாயோ தெய்வமே (ஆ)

சரணம்.

பாரோரிகழ்ந்திட பலஜனுர்துன்பத்தாற்
பாதவித்திடலானேன் தெய்வமே
சோர்கருணைமேவும் தேகநிலையுன்னருளைச்
சிந்தித்தேன்காத்தருள் தெய்வமே (ஆ)

ஆரம்ஷா தனதுமந்திரியுடன் நந்தவனத்திற்றுவந்தகையில்
அங்கவள் பரிதாபமாய்ப்புலம்புவதினைத்து
துயரப்படும் சுந்தரியைப் பார்த்து
யாரென விசாரித்தல்.

ஆரம்ஷா சொல்வது

விருத்தம்.

அன்பேனக்கிசைந்தமந்திரி அதோபாராயெதிரிற்றோன்றி
மின்னலைப்போற்ஜொலித்து மேதினியோர்கள்மெச்சும்
பன்னரும்பொன்னாற்செய்த பதுமைபோற்பிரகாசித்து
என்னமோபுதுமையாக இருக்குதுகவனிப்பாயே.

வசனம்.

மந்திரி அதோ பார்த்தனையா! நமக்கெதிரிற்றோன்றும் நந்தவனச் சோலையில் பசுந்தங்கத்தாற்செய்த பதுமையைப்போற் பிரகாசிக்கும் கன்னிகையானவள் அப்சரஸ்திரீயோ? தெய்வகன்னிகையோ? நாம் அருகிற்சென்று விசாரிப்போம் வருவாய்.

(மந்திரி-வ-ம்) அரசே! நீர் புகன்றவை யுண்மையே. நமது நகரத்தி லித்தகைய அழகலங்கார தேஜஸமைந்த தெய்வகன்னிகை வந்திருப்பது எந்த தபோதனர்கள் கிருபையோ? உமது அதிர்ஷ்டானுகூலமோ? அறிகிலேன் மஹாப்பு.

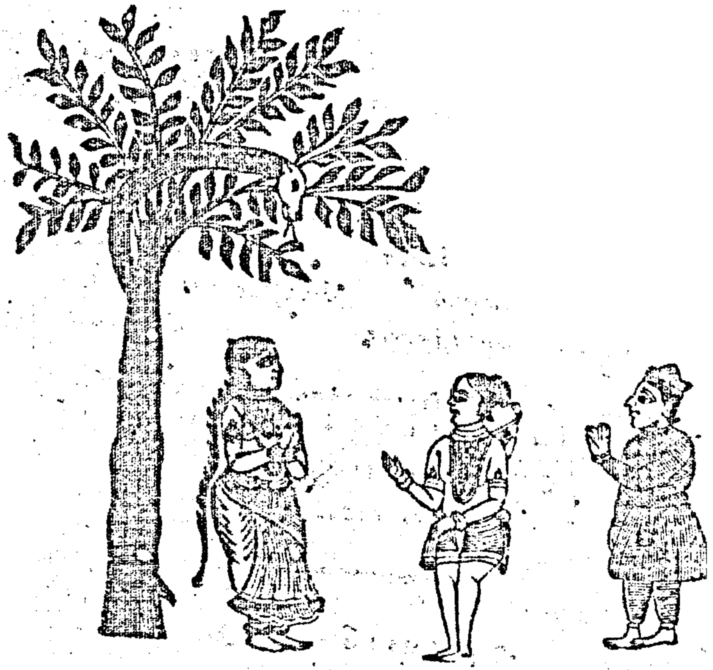

சுந்தர். அஜம்ஷா மந்திரி

ஆஜம்ஷா சொல்வது

தரு-இ-ம்-கல்யாணி-ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

இருவோபொற்பிரகாச உருவோ தேவர்கள்புகழ்
தெய்வரம்பையோ ரதியோ

அநுபல்லவி.

உருவாயெழுதுசித்ரம் உயிர்பெற்றிருப்பதுபோல்
உன்னதமாகவே இங்குகிற்பது
எனதுமனதை களிக்கச்செய்யுது (இரு)

சரணங்கள்.

சந்திரனைப்போன்று துலங்குமிம்மாதுசி
இந்திரலோகம்விடுத்து, இன்பாயித்தேசத்தி
லெனக்கென்றிங்குவந் திருக்கும்அழகினை
நினைக்கநினைக்கவென் மனமும்மகிழுதே (இரு)

வசனம்.

ஆ! ஹா! மந்திரி நாம் அரண்மனையை விடுத்து வருகையில் வழியிலெதிருற்ற சற்சகுனத்தின் சுபபலனால் இன்றையதினம் எத்தேசத்தின் உத்தமவேந்தரும் காண்பதற்கரிதாகிய கந்தர்வஸ்திரீயை கண்டு மனமகிழ்ந்தோம். அன்றியும். கந்தர்வஸ்திரீயென்றால் சிறகுகளிருக்கவேண்டு மன்றோ? தெய்வகன்னிகையென்றால் இவ்வனம் வந்திருப்பதற்குக் காரணம்யாதோ? இவ்வனதேவதையோ? அருகிற்சென்று விசாரிப்போம் வருவாய்.

(மந்திரி-வ-ம்) அரசே! எனக்குமவ்விதமே தோற்றுது.

ஆஜம்ஷா சொல்வது

விருத்தம்.

சுந்தரானந்தமாக ஜோதிபோற்பிரகாசித்து
இந்தநற்சோலைதன்னில் இருக்கின்றமாதேநீயார்
கந்தர்வஸ்திரீயோதெய்வ கன்னியோவிபரமாக
உந்தநற்செய்தியெல்லாம் உண்மையாய்ப்புகலுவாயே.

வசனம்.

சுந்தரானந்தசொரூபமாக இவ்வனம் வந்திருக்கும் மாதரசே! நீ யார்! கந்தர்வஸ்திரீயோ? தெய்வகன்னிகையோ? இவ் வனதேவதையோ? அன்றியும், நீ வசிப்பது எங்கே? யாது காரணமாக இவ்வனம் வருகலாயினையோ? யான் களிக்குமாறு என்முன் விபரமாய்ப் புகல்வாய்.

(சுந்தர்-வ-ம்) ஐயா! யான் கந்தர்வஸ்திரீயுமல்ல; தெய்வகன்னியுமல்ல, இவ் வனதேவதையுமல்ல யான் வசிப்பது காபல்தேசம் என்பெயர் சுந்தர். எனது தந்தையாகிய அப்துல்அஜீஸ் எந்தனை எனது மணாளன் வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் அவர்முன்னதாகச் சென்றுவிட்டனர், யான் வழிதெரியாமல் இவ்வனம் அலைந்துத் திரியலானேன்.

(ஆஜம்ஷா-வ-ம்) ஆ! எனது ஆசைக் கிசைந்த சுந்தரவதனி நீ! யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். எனது அரண்மனையில் வந்து இராணிவசத்தி லிருப்பாயாகில் அன்னவஸ்திரங் குறையில்லாமல் சுகஜீவியாயிருப்பாய். வருகின்றாயா?

(சுந்தர்-வ-ம்) நல்லது வருகின்றேன் அழைத்துச்செல்வீர் மஹா ராஜராஜேஸ்வரா.

(ஆஜம்ஷா-வ-ம்) மந்திரி ஆரண்யமனைக்குச் செல்வோம் சேனைகளெல்லாவரையும் அழைத்துக்கொண்டுவருவாய்.

(மந்திரி-வ-ம்) மஹாபாக்கியம் அரசே.

ஆஜம்ஷா சுந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு
தனது சேனைகளுடனேஆரண்மனையை
நாடி வருவது,

இராஜபத்தினி சொல்வது.

விருத்தம்.

சந்தன்பிரகாசமேலோபார்த்தோர் எவர்களும்புகழுந்திவ்ய
அந்தரமகளிர்போன்ற அழகமைந்திடுஞ்சிங்கார
சுந்தரமாதெந்தேசம் துய்யனேமனமகிழ்ந்து
எந்தனுக்குண்மையாக இன்பமாய்ப்புகலுவீரே.

வசனம்.

பிராணநாதா! பொற்பிரகாசமாய்த்துலங்கும் இந்த மாதரிவளை எவ்வனமிருந்து அழைத்துவருகலாயினீர்.

(ஆஜம்ஷா-வ-ம்) பெண்ணே யான் கானகத்தில்வேட்டையாடிய களைதெளியும் பொருட்டு தண்ணீருந்த தாமரைப் பொய்கையை நாடிச்செல்கையில் சுந்தரவல்லிரீயைப்போல நந்தவனத்திலுலாவித் திரிவதைப் பார்த்து யானழைத்துக்கொண்டுவந்தேன்.

(இராஜபத்தினி-வ-ம்) அம்மணி நீ யார்? யாது காரணமாக இந்த வனத்தில் தனிமையாக வந்திருக்கலாயினையோ? யான் களிக்க விபரமாய்ப் புகல்வாய்.

சுந்தர் சொல்வது

திரு-இ-ம்-பார்வதி தேசிகதோடி-ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

அம்மணி யென்றுநயமா மொழிகுறுபினி
அன்புடனே கேட்பீரே (அம்மணி)

அநுபல்லவி.

இம்மாநிலந்தனி லெடுக்கவேணர்ந்து
இணையிலாதுய ரடைந்திப்போது
உம்மகந்தனில் வந்தேனம்மணி
உண்மையிதுவென் றென்னுவீர் (அம்மணி)

சரணங்கள்.

அன்னைதந்தைகுரு தெய்வமுமல்லன்றி
ஆதரிப்போரெனை யாரம்மா
நன்மையிகும் நின்னருள்தனை
நம்பிவந்தேனே யானம்மா (அம்மணி)
வறுமையாற்களைத் திளைத்துசேர்ந்து
வந்தேனெனைந்தனைக் காரம்மா
குறையிலாதருள் சுரந்திலகுமுன்
குழந்தைபோலவே பாரம்மா (அம்மணி)

வசனம்.

அம்மணி! எனது தந்தையும், யானும் ஆரண்யமார்க்கமாய்ச் செல்லுந் தருணம் அவர் முன்னதாகச் சென்றுவிட்டமையால் எனக்கு வழிதெரியாமல் கானகத்திற்றனே அலைந்து திரிந்து காய் கனிகளைப்புசித்து வனவாசியாய் வருகையில் இம் மஹாராஜாவவர் என்னை இங்ஙனம் அழைத்துக்கொண்டுவந்தனர். ஆயினும், யான் உமது சமுகத்தில்வந்து உமது திருவடியை நம்பினேன். எனது அன்னையினும்சிறந்த நற்குணம் வாய்ந்த உனது மைந்தரைப்போற் சுந்தரமும் என்மீது கருணைவாய்ந்து அன்ன வஸ்திரங் குறையிலாமற் றந்து ஆதரித்திரக்ஷிப்பாயம்மணி.

(இராஜபத்தினி-வ-ம்) அம்மணி! நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டாம் எனது சகோதரியைப்போலஉனக்கு யாதொருகுறையு மணுகாமல் சுகஜீவியாயிருப்பாயம்மா.

(சுந்தர்-வ-ம்) மஹாபாக்கியமம்மா.

பொது-விருத்தம்.

சுந்தரியைக்களியாணஞ்செய்யவென்று
சுகுணமுளவேந்தன் மனையாட்குச்சொல்ல

அர்நான்மொழிக்கிணங்கி ராஜபத்னி
அன்புடனேசுந்தரியை கேட்கும்போது
நிந்தையிலா விரதானுஷ்டானஞ்செய்து
நிருபனையான் மணம்புரிவேனென்றுரைத்து
தந்திரமாய்த்தப்பித்து ஓடிப்போக
தன்மனதிற்றானே யோசிக்கலானாள்.

வசனம்.

இவ்விதமாய் சுந்தர் இராஜபத்தினி வசத்திற் சுகஜீவியா யிருக்கையில் ஓர்நாள் ஆஜம்ஷாமஹாராஜன் தனது மனையாளை அருகிலழைத்து, பெண்ணே! யானிந்த சுந்தரியை கலியாணஞ்செய்துக் கொள்வதற்குக் காதலாகினேன். ஆயினும், நீ எவ்விதமாயினும் தந்திரமாய் நன்முயற்சி செய்யவேண்டுமென்ன, இராஜபத்தினியும் அவ்வாறே நன்கெனச்சம்மதித்து சுந்தரியை விசாரிக்க அந்தப் பதிவிரதாசிரோன்மணி ஆச்சரியத்துடன் திடுக்கிட்டு, இஃதென்ன தர்மசங்கடமென சற்றுயோசித்து இனி இவர்கள் கருத்திற் கிசைந்தாற்போற் சம்மதித்து தந்திரமாய்த் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிப்போவதே சிலாக்கியமென மனந்துணிந்து, இராஜபத்தினியைப் பார்த்து அம்மணி உமது மனம்போல் யானுஞ் சம்மதித்தேன். இத்தருணம் யான் ஓர் விரதம் அனுஷ்டிக்கலாயினேன் அவ்விரதம் முடிந்தபிறகு விவாகஞ் செய்துக்கொள்ளுகிறேனென்ன புகன்றதைப் புணர்ந்த இராஜபத்தினி அரசனுக்கு மொழிதலும் இனி நடக்கும் விதங்காண்க.

ஆஜம்ஷா சொல்வது

விருத்தம்.

அன்பினுக்கிசைந்தவென்தன் ஆவிக்குமுயர்ந்தசுந்தர்
இன்பமாயுனக்கிசைந்த இனிமையாம்விரதத்திற்கு
என்னென்னவேண்டுமோநீ இக்ஷணம்புகல்வாயாகில்
அன்புடன்சித்தஞ்செய்ய ஆக்ஞாபித்தருள்வேன்யானே.

வசனம்.

அவனியோர்புகழும் எனது ஆசைக்கிசைந்த சுந்தர்! நீ அனுஷ்டிக்கும் விரதத்திற்கு வேண்டியவை யனைத்தும் யான் குறையாமற்

கொடுக்கும்படியாக ஆக்ஞாபித்திருக்கின்றேன். ஆயினும், நீ அனுஷ்டிக்கும் விரதம் எத்தனை மாதத்தில் முடிவு பெறும் புகல்வாய் மாதாசே.

(சுந்தர்-வ-ம்) அரசே! யான் அனுஷ்டிக்கும் விரதம் மூன்று மாதத்தில் முடிவுபெறும் ஆயினும், நமது நந்தவனத்தில் ஓர் மாளிகை ஏற்படுத்தித் தருவீராகில் மெத்த நலமாயிருக்கும்.

(ஆஜம்ஷா-வ-ம்) மந்திரி நமது நகரில் வசிக்கும் சிற்பசாஸ்திரிகளால் நந்தவனத்தில் ஓர் மாளிகை கட்டுவித்து எனது ஆசை நேசவிஸ்வாச சுந்தர் அனுஷ்டிக்கும் விரதத்திற்கு வேண்டியவையாவும் நாள்தோறும் குறையாமல் தருவாய்.

(மந்திரி-வ-ம்) அவ்விதமே மஹாபாக்கியம் இராஜ ராஜாக்கள் பூஜிதம்பெறும் ராஜேஸ்வரா.

சுந்தர் மாளிகையிற் றனியாயிருந்து
விரதானுஷ்டானஞ்செய்யுந்
தருணம் பகவத்தியானஞ்
செய்வது.

சுந்தர் சொல்வது

தரு-இ-ம்-அசாவேரி-அடதாளம்.
கண்ணிகள்

எந்தன்விதிதனக் கேதுசெய்குவேன்
எவ்விதமினி யுய்குவேன்
முந்திழுழ்வினை வசமோவிவ்விதம்
மூண்டதிக்கணம் தெய்வமே

கப்பலேறியே செல்கையில்மழை
காற்றும்வீசிய வேகத்தால்
கப்பலுடைந்துக் கடலில்வீழ்ந்திட
காபிரிதேசந் தனில்வந்து

ஐயமேற்றங்க நகரிற்செல்கையில்
ஆதிதேவன்போற் பமேரன்பான்
மெய்யனும்சவ்வ யனருகினில்
மேன்மையச யழைத்துச்சென்று

திருமணஞ்செய்து பெருமையாகவே
சிந்தைமகிழ்ந்துயான் வாழ்கையில்
வரும்விதியிது பேல்விதமாக
வாய்ந்ததேயாது செய்குவேன்.

வசனம்.

ஆ! ஜெகதீஸா! இஃதென்ன விபரீதகாலம். பமேரன்பவன் அற்பமதியினல் என்னிடம்வந்து பாவித்த வார்த்தையைக்கவனித்த என்று மனுளன் அவன் நாவினை அறுத்துத்தாத்தவும், யான் பரிதாபமாய் இவ்வித அநியாயஞ் செய்யலாமோவென கையைவீசவும் விரல்நகம் அவர்கண்ணிற்பட்டு குருடனுயதாற் கோபித்து என் தந்தைக்குநிருபமெழுதவும் அவர்யாதேனும் ஆலோசித்துணராமல் என்னைக் கொன்றுவிடும்படியாக என் தமயனை அனுப்பவும் அவன் என்னைக் கொல்ல மனமின்றி ஆரண்யத்தில் விடுத்துச் செல்லவும் யான் ஆற்றொணு துயரடைந்து ஆரண்யவாசியா யலைந்து, கானகமார்க்கமாய் வருகையில் இந்த நகரத்தரசன் அழைத்துக்கொண்டு வந்து மறுமணஞ் செய்துக்கொள்வதற் கிசைந்ததும் ஆச்சரியமன்றோ?

சுந்தர் மாளிகையை விடுத்துத் தனிமையாக
வந்து தனது காலவித்தியாசத்தைநினைந்து
விசனப்படுகையில்
மந்திரிவருவது.

மந்திரி சொல்வது.

விருத்தம்.

அன்னமேபெண்மயிலே அமிர்தசற்கிளியைப்போன்று
மின்னல்போற்பிரகாசிக்கும் மெல்லியேயென்றனுடன்
அன்புடன்வருவாயாகில் அநேகதேசத்திற்சென்று
இன்புடன்வாழ்ந்திருப்போம் இக்கணம்வருகுவாயே.

வசனம்.

பெண்ணே! இந்த நகரத்தரசனை மணம்புரிவாயாகில் இன்னும் பற்பல துயரடைவாய். அஃதேனெனின் அவன் மனையாளாகிய இராஜபத்தினி மிகவும் குரூரகுணமமைந்தவள். ஆகையால் அவர்களிடம் அகப்பட்டுத் துயரப்படுவதிலும் என்னுடன்வருவாயாகில் நாம் அநேக தேசங்களிற் சென்று மனோல்லாசமாய் வாழ்ந்திருப்போம் மாதரசே.

சுந்தர் சொல்வது

தரு-இ-ம்-பார்வதி நாதநாமக்கிரியை-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சீ! சீ! யென்முன் நில்லாதே
சித்ரவதைசெய்குவேனடா

அநுபல்லவி

பேச்சறிந்த நெஞ்சனே
பேயமன வஞ்சகனே
தூர நில் லடா (சீ!சீ!)

சரணங்கள்.

பாபவார்த்தை பகருவதால்
பாரிற்றுய ரடைகுவாய்
தூர நில் லடா (சீ!சீ!)

இராஜன்பார்த்தா லுந்தனை
எமலோக மேகச்செய்வான்
தூர நில் லடா (சீ!சீ!)

வசனம்.

அடடா! துரோகி! என்னவார்த்தைப் புகல்வதாயினை துஷ்டா! மாநிலம் புரக்கும் மஹாராஜர்கட்கு மதிபுகட்டும் மந்திரியாகிய உனக்குக் கொஞ்சமேனும் அறிவில்லையா? தூர்க்குணம் வாய்ந்த மதியீனனே! "பரஸ்திரீகமனம் பரலோகநாசனம்" என்ப துணர்கிலாயோ? பேயனே! அன்றியும், உனது அதிர்ஷ்டானுகூலத்

நிறைந்திடைத்து, மாநிலத்தோர் புகழும் மந்திரிஉத்தியோகத்தை அற்பமதியாலிழந்து, அவனியோ ரிகழும் தன்மையாய்க் கெட்டுப் போவது நன்கல்ல. இத்தருணமே! உன்னிருப்பிடத்திற்குப்போகா விடில் ஆக்கினையால் ஆவியிழந்து அவனியின் ஆசையை விடுத்து அந்தகன்பதி யணுகுவாய் கல்வியுணரா கசடனே.

(மந்திரி-வ-ம்) ஆ! ஹா! எனது அன்புக்கிசைந்த சுந்தர்! குயி லினம் பாவிக்குந் தன்மையாக மதுர வசனங்களால் நீ புகன்றவை யனைத்தும் கவனித்துணர்ந்த என்மனம் மிகவும் வியாகூலமெய்தி யது ஆயினும், நீ இவ்விதமாய் மனம்வெறுத்து முனிந்துரைப்பது நன்கல்ல. இத்தருணமே நாம் அந்நியதேசஞ்சென்று மனோல்லாசமாய் வாழ்ந்திருப்போம் வருவாய் அவனியோர்புகழும் அழகானந்த மாதரசே.

மந்திரியானவன் சுந்தரியை மறுதேசத்திற்கு
அழைத்துக்கொண்டு போவதற்கு
தந்திரமாய்ப்பேசிக்கொண்
டிருக்கையில், இராஜ
குமாரன்வருவது.

இராஜகுமாரன் சொல்வது

தரு-இ-ம-பார்ஸீகோட்-அடதாளம்.

கண்ணி.

அடடா! யென்சிற் றன்னையை
அழைப்பதுனக்கு தர்ம்மமா
கொடுப்பேன்கன்னந் தன்னிலுதை
கொஞ்சமுமதியிலா வஞ்சகனே

வசனம்.

அடடா! துரோகி! நீ கிஞ்சிற்றேனும் ஆலோசித் துணராமல அரசன்தேவி அன்னைக்குச் சமானமென்ப துணராமல் அற்ப மதியா லிவ்வித்தம் பாவிப்ப துனக்குத் தர்ம்மமா? எனது தந்தை கவ

னிப்பாராயில் உனது சிரசைவெட்டி எமலோகத்திற்கு அனுப்புவ துண்மை யென்றறிவாய் துர்க்குணம்வாய்ந்து தொல்லுலகோ ரிக ழுந்தன்மையான பேயனே.

(மந்திரி-வ-ம்) அடடா! இனி இந்தச் சிறுவன் உயிருடனிருந் தால் வெகுவித கலகஞ்செய்வான் ஆகையால் இவனை இக்ஷணமே கொன்றுவிட்டு சுந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு போவதே நலமா யிருக்கும்.

(இராஜகுமாரன்-வ-ம்) அடடா! துஷ்டா! என்ன வார்த்தைச் சொன்னாய்? மதியின்றிய பேயனே! என்னைக் கொல்வதற்கு உன் னாலாகுமோ? இத்தருணமே நமது சமர்த்தைக் கவனிக்கவேண்டி யாயின் நாம் இருவரும் யுத்தம்செய்வோம் வருவாயடா அற்ப னாகிய மதியீனனே.

இராஜகுமாரனும், மந்திரியும்
யுத்தஞ் செய்வது.

மந்திரி சொல்வது.

தரு-இ-ம-பார்ஸீ தேசிகதோடி-ஆதிதாளம்.

யுத்தஞ்செய்யவும் உன்னாலாகுமோ
இத்தருணமுன் ஆவிபோக்குவேன்

இராஜகுமாரன் சொல்வது.

தரு-இ-ம-பார்ஸீ காபி-ஆதிதாளம்.

பேச்சறிந்தநாய்குலக்கா பேயாநீயறிவாயே
ஆச்சரியமாய்ப்புகன்றால் அஞ்சுவேனோமூர்க்கனே

மந்திரி தரு.

பாலனென்றல்லோ பார்த்தேனிதுவரை
காலனூர்க்குனை கடுகியோட்டுவேன்

இராஜகுமாரன் தரு.

வதைக்கவுன்னாலாகுமோடா வஞ்சகநிர்மூடனே
உதைத்துன்தன்வாயைக்கிழித்து ஓடச்செய்வேனினனே

வசனம்.

அடடா! துஷ்டா! சிங்கக்குட்டி நரிக்குப் பயப்படுமோ? வீரப்ரதாபனுகிய என்னை வெல்வதற்கு உன்னாலாகுமென் றெண்ண வேண்டாம் பேயனே.

(மந்திரி-வ-ம்) சரி! இவனை இன்னமுங் கொல்லாம லிருப்பது நன்கல்ல இனி எவ்விதமாயினும் இவனைக் கொன்றுவிட்டு சுந்தரியை அழைத்துக்கொண்டு போவோம். இது தான் தகுந்த ஆலோசனையாகும்.

பொது வசனம்.

கேளுங்களையா சபையோர்களே! இவ்விதமாய் மந்திரியாகிய வஞ்சகன் துர்க்குணத்தைத் துணையாய் வகித்து இராஜகுமாரனைக் கொன்று "புலியானது பசுவைத்தூக்கிக்கொண்டு போவதுபோல எடுத்துச்சென்று ஆரண்யத்திற் புதைத்துவிட்டுவருகையில் இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்துமனந்தாளாதே சுந்தர் ஆ! இஃதென்ன ஆச்சரியமென்று மனமிரண்டு மரணமூர்ச்சையாய் வீழ்ந்துவிட்டதை கவனித்த மந்திரியானவன் சுந்தரி இறந்துவிட்டாளென மகிழ்ந்து இனி இங்ஙனமிருந்தால் ஆபத்தெய்துமென மனமிரண்டு, அரண்மனைக்குப் போய்விட்டான். அப்பால், ரவ்வுடனுல் நாசியிழந்த பமிரென்பவன் நகரிற் செல்லுதற்கு மனமின்றியவனுப் கானகத்திற் றுனி காய்கனிகளைப் புசித்துக்கொண்டு ஆரண்யவாசியாய்த் திரிந்துகொண்டிருக்கையில் வழியிலெதிருற்ற நந்தவனத்தில் மரணமூர்ச்சையாய் வீழ்ந்திருக்கும் சுந்தரியைக்கண்டு மனந்தாளாமல் அந்த வனத்தில் வசித்திருக்கும் ஓர் சந்நியாசியை அழைத்துக் கொண்டுவருகிற விதங்காண்க.

பமீர் வசனம்.

ஐயா அஞ்ஞானத்தை யகற்றி மெய்ஞ்ஞானசொரூபராய்க் காசினியை விடுத்து கானகத்தில்வந்து கர்த்தனைப்பணிந்து அருந்தவம்புரியும் மாதவமுனிவரே இந்த ஆரண்யத்தில் ஓர் கன்னிகை இறந்துபிரேதமா யிருப்பதால் யான் கண்டு மனந்தாளாமல் உம்மிடம்புகல வதாயினேன். ஆகையால், உமது கிருபையால் உயிர்பெற் றெழுந்திருக்கச் செய்வீராகில் உமக்கு தர்மமாகும் தரணியோர் புகழும் தபசிரேஷ்டரே.

(சந்நியாசி-வ-ம்) அப்பா! இந்தப் பெண் ஓர்வித மனவியாகூலத்தினால் மரணமூர்ச்சையா யிருக்கின்றாள். ஆயினும், இந்த தண்ணீரைத் தெளித்து எழுந்திருக்கச்செய்வாய்.

(பமீர்-வ-ம்) அப்படியே மஹாபாக்கியம் தபசிரேஷ்டரே.

[பமீர் ஜலத்தைத் தெளித்தவுடனே சுந்தரி எழுந்திருந்து மனமிரண்டு கானகமார்க்கமாய் ஓடுவது.]

(பமீர்-வ-ம்) பெண்ணே! அந்நாளில் நீங்கள் கடற்கரையில் மன சஞ்சலத்துட னிருக்கையில் உம்மை தனவந்தனுகிய ரவ்வுடன் முன்பாக அழைத்துக்கொண்டுவந்து நல்லபதவியிலிருக்கச் செய்தேன் இந்நாளில் நீ மரணமெய்த உன்னை எழுந்திருக்கச் செய்தேன் இந்த விஸ்வாசத்தை மறவாமல் இனியாகிலும் என்னுடன் வாழ்ந்திருப்பாய் மாதரசே!

(சுந்தரி-வ-ம்) அடடா! இஃதென்ன விபரீதம். இனி அரைக்ஷணமாயினும் இங்ஙனம் நிற்காமல் கானகமார்க்கமாய்ச்சென்று மிருகங்களின் வாய்க் கிரையாவது மிகவும் நலமாயிருக்கும்.

வீரப்ரதாபன் சொல்வது.

விருத்தம்.

கானகந்தன்னிற்செல்வோர் கண்டதிசயிக்கக்காட்டின்
மானைப்போலோடுகின்ற மாதேநீயாரோகானேன்
வானத்தின்மாதோவன்றி வனத்தில்வாழ்கன்னிதானோ
நானுணர்ந்திடவன்பாக நலமுடன்மொழிகுவாயே.

வசனம்.

கானகத்தில் வாழும் மானைப்போல அதிவேகமாய் ஓடுகின்ற மாதே நீ யார்? நீ வசிப்பது எந்நகர்? இந்த பயங்கரமான ஆரண்யத்தில் மனமிரண்டு நீ தனிமையாயோடுவதேன்? நீ வனத்தில்வசிக்கும் தெய்வகன்னியோ? ககனத்தில் வாழும் கந்தர்வஸ்திரீயோ? யான் கவனித்துணர விபரமாய்ப் புகல்வாய்.

சுந்தர் சொல்வது

விருத்தம்.

ஐயனேயென்னசெய்வேன் அந்தகன்போன்றபாவி
ஐய்யனேதுரத்துகின்றான் உயர்மிகுந்தோடிவந்தேன்
மெய்யெலாம்சோர்ந்திளைத்து மேனியும்துடிக்குதையா
கையினுசிவனைவோட்டி காப்பாற்றுமென்னைத்தானே.

வசனம்.

ஐயா யான் வனதேவதையுமல்ல தெய்வகன்னியுமல்ல கந்தர்வ ஸ்திரியுமல்ல காபல்தேசத்தின் வர்த்தகனாகிய அப்துல்அசீஸ் அருந்தவப் புத்திரியென்னும் சுந்தரியாகிய யான் காலவித்தியாசத்தினால் சாலையார்க்கமாய் வருகையில் எமனைப்போன்ற இந்தப் பாவி என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வருகின்றமையால் யான் மனமிரண்டு ஓடி வருதலாயினேன். ஆகையால், இத்தருணமென்னைக் காப்பாற்றி இரக்ஷிப்பீர் மஹாப்ரபு.

(வீரப்ரதாபன்-வ-ம்) பெண்ணே! இனி நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். அடடா! துஷ்டா! அருகில் வருவாயாகில் இந்தக் கத்தியினாலுன்னை வெட்டிப்போடுவேனடா.

(படேர்-வ-ம்) அடடா! இஃதென்னஆச்சர்யம் இந்தப் பெண்ணால் நாம் நாசி இழந்ததுமன்றி இத்தருணம் இந்தக் குரூரன் கைவாளினால் சிரசுபோய்விடும். ஆகையால் இனி நாம் தப்பித்துக்கொண்டு போவதே நலமாயிருக்கும்.

படேர்போய்விட்டபிறகு வீரப்பிரதாபன் சுந்தரியை
தனது இருப்பிடத்திற்கு அழைத்துச்சென்று
விவாகஞ்செய்துக்கொள்வதற்கு
ஆலோசித்தல்.

வீரப்ரதாபன் சொல்வது

விருத்தம்.

அன்பானசுந்தரிநீ அவனியோர்மனங்களித்து
நன்மையாய்வாழ்ந்தயாமும் நலமுடன்மணம்புரிந்து

இன்பமாய்வாழ்வோமென்று எண்ணினேனுண்மையாக
கன்னியுன்மனதிலுற்ற கருத்தையும்புகலுவாயே.

வசனம்.

எனது அன்புக்கிசைந்த சுந்தர்! உலகோர் மனமகிழ்ந்து ஆசிர்வதிக்க நாமிருவரும், திருமணம்புரிந்து பெருமையுடன் வாழ்ந்திருப்போமென ஆலோசித்திருக்கின்றேன். ஆயினும், உனது மனதின் கருத்தையும் எனக்கு விபரமாய்ப் புகல்வாய் எனது ஆசைநேச விஸ்வாசமிகுந்த மாதரசே.

(சுந்தர்-வ.ம்) மஹாப்ரபு! உமது வாக்கியத்தை யான் மறுக்க வசமோ? ஆயினும், இன்னும் பத்துநாட் சென்றபிறகு, உமது மனதின்படி தரணியோர் மனமகிழ திருமணம்புரிந்து பெருமையாய் வாழ்ந்திருப்போம்.

(வீரப்பிரதாபன்-வ-ம்) சரி அப்படியே மஹாசந்தோஷம். என் ஆசைக்கிசைந்த சுந்தர்.

சுந்தர் வீரப்ரதாபனுலமைந்த மாளிகையில்
தனியாயிருந்து தனக்குற்ற ஆபத்தை
நினைந்து விசனப்படுவது.

சுந்தர் சொல்வது

தரு-இ-ம்-பார்வஸீ ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்.

அல்லாயிதென்ன விந்தையோ
அறிகிலேன் யானே
ஐயோயென் விதியை
யாரிடத்திற் புகலுவேன்

கப்பலேறியாம் செல்கையில்
காற்றும் மழையினால்
கடலில் வீழ்ந்திட
கரையில் வந்தபின்

தந்தைதமைய னுடனேயான்
தயங்கி திற்கையில்
வந்தபடீ ரழைத்துச்சென்று
ரவ்வடன்முன் கொண்டுபோய்

ஆசையாய் விவாகஞ்செய்ய
அந்த நாளையில்
மோசமென்னைத்தி ருற்பபேர்
நாசி யறுபட

விதிவசத்தினு லெந்தன்
விரல் நகத்தினுல்
பதியந்தக னுகவும்
பாரோர் பழித்திட

தந்தைசொல்லா லென்தமையன்
வனத்தில் விடுத்தேக
தருணம்கார்த்த ஆஜம்ஷா
நாயன் சாகவே

இன்ன மென்னென்ன
ஆபத்துக ளிங்குதோன்றுமோ
இத்தரணி தனிலெவ்விதம்
ஜீவிப்பேன் யானே

வசனம்.

ஆ! ஜெகதிலாட்யாளிந்த உலகிற் பிறந்து அனுபவித்த கஷ்ட நிஷ்டூரங்களைக் கவனித்திடில் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றதே. எனது அன்னை இறந்தமையால் எனது தந்தை தமயனுடனே அந்நியதேசத்தையனுக ஆழிசஞ்சாரியாய்ச் செல்லுந்தருணம் காற்று மழையினால் கப்பலுடைந்து கடலில் வீழ்ந்திட யாங்கள் ஆதரவற்ற பரதேசிகளைப்போல விசனப்படுந்தருணம் பபேரென்பவன் அழைத்துச் சென்று ரவ்வடனென்பவருக்கு விவாகஞ்செய்துவைக்கவும் பிறகு அநேகவித ஆபத்துகளெய்தி பபேர் நாசியிழக்கவும், ரவ்வடன் கண்ணிழக்கவும் ஆஜம்ஷா ராஜகுமாரன் ஆவியிழந்து அந்தகனூரனுகவுமாக்கதே இன்னும் யான் ஆவியோடிருந்தால் அநேகருக்கு ஆபத்து செய்யும் ஆகையால் நாம் இறப்பதுநலமாகும்.

சுந்தர் கற்பாறையையெடுத்து தலையி
லடித்துக்கொள்ளுந் தருணம்
இரண்டு சிஷிகள்வந்து
கையைப்பிடித்துக்
கொள்வது.

சுந்தர் சொல்வது

தரு-இ-ம்-காதநாமக்கிரியை-அடதாளம்.

பல்லவி.

ஐயாவெந்தன்கைவிடுவீர்—இந்த
அவனியில்யான் துயரடைந்ததுபோதும் (ஐயா)

அநுபல்லவி.

தெய்வருயில்விதந் சோதனைபுரிந்திடில்
எவ்விதந்தரணியி லிருப்பதுயானும் (ஐயா)

சரணங்கள்.

வையகந்தன்னில்யான் வாழ்ந்ததுபோதும்
வறுமையாற்களைத்திளைத் தலைந்ததுபோதும்
பொய்யிலாதுன்ப மடைந்ததுபோதும்
பூவையென்னுற்றவர் கெட்டதுபோதும் (ஐயா)

தனியின்கொடுமை சாராதுய்வேன்
சஞ்சலமின்றே சார்பாய்க்கொய்வேன்
இனியானல்லா இனையடிசேர்வேன்
இருளுல்லானை இன்பாய்த்தொழுவேன் (ஐயா)

வசனம்.

ஐயா! அருந்தப முனிவரே! யான் பூமியிற் பிறந்து அநேகவித விதமாகிய ஆபத்திற்சிக்கி துயரத்தாற் றிளைத்து விசனமடைந்து எனது ஆவி யாக்கையை விடுத்து அந்தகன்பதி யணுகுவதற்குச் சித்தமா யிருந்தாலும் என்றால் அநேகருக்குத் துன்பமெய்தி நாசியிழந்தவரும், கண்ணிழந்தவரும், உயிரிழந்தவருமாய்த் துயரப்படுவதால் இன்னும் யான் உயிருடனிருந்தால் அவனியோர் சகலருக்

கும் வெகுவித ஆபத்தெய்தும். ஆகையால், யான் இறந்துவிடுவே னேயில் தாணியோரனைவருக்கும் ஒரு குயாமுமணுகாமல் சுகஜீவியாய் வாழ்ந்திருப்பார் சுவாமி.

ரிஷிகள் சொல்வது

கோச்சகம்.

அஞ்சாதேயம்மா ஐயன்கிருபையினுல்
மிஞ்சும்புகழோங்கி மேதினியில்வாழ்ந்திருப்பாய்
கொஞ்சந்துயரால் குவலயத்திலிவ்விதமாய்
அஞ்சியுயிர்விடுவோர் அலகையாய்த்தானலேவார்.

வசனம்.

அம்மா! நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். அவனியிற் பிறந்த மனிதர்கள் முன்ஜனனத்திற்செய்த கர்மானுசாரத்தினுல் வாய்ந்த சரீரத்தைச்சுமந்துதிரிவதன்றி ஒருவராலொருவர் சுகதுக்க மனுபவிப்பரென்பது நம்பத்தக்க தன்று. ஆகையால், தரணியில் வசிப்போர் எத்தகையோராயினும் தாம்தாமே செய்தவினை தாமே யனுபவிப்பரென்பது உண்மையாகும். அன்றியும், உன்னுல் அநேகர் நாசிழந்தோர் கண்ணிழந்தார் உயிரிழந்தாரெனப் புகல்வது சரியல்ல ஆவதும், அழிவதும் ஆண்டவன் செயலன்றி மனச்செயலென்று மதித்து, அநியாயமாய் உனது உயிரைப் போக்கிக்கொள்வாயாகில் ஆயுள்வரையினும் பேயா யலைந்து துயரப்படுவாய். ஆகையால், நீ! இன்றுமுதல் ஆண்பிள்ளைவேஷமாயிருக்கும்படியாக வரந்தந்தோம் நீ மனதைரியம்விடாமல் அநேக தேசங்களிலும் சென்று வியாதியஸ்தர்களின்மீது இந்த விபூதியைத் தூவினுல் சரீரசுகம் வாய்ந்து உனக்குக் கொடுக்கும் தக்ஷிணையாகிய பொருளைச் செலவழித்து, அறுசுவைப்பதார்த்தத்துடன் திவ்வியான்னம் புசித்து ஜீவித்திருப்பாயாகில் சிலகாலஞ் சென்ற பிறகு உனது அதிர்ஷ்டானுகூலத்தினுல் காஸ்மீகர்தேசத்திற்சென்று சுகஜீவியாயிருக்குங் காலத்தில் ஸ்திரீரூபமா யிருப்பதற்கு நினைப்பாயாகில் உனது மனதின்படியே விளங்கும். இனி யாங்கள் போய்வருகிறோ மம்மா.

(சுந்தர்-வ-ம்) அப்படியே மஹாபாக்கியம். போய்வருவீர் அருந்தபமுனிவரே.

ரிஷீஸ்வரரிடம் வரம்பெற்ற சுந்தர் காஸ்மீகர்
தேசத்திற்கு வருகையில் அந்நகரத்தின்
இராஜகுமாரத்திவியாதியாயிருப்பதை
தோழிகள் அரசனுக்குச்
சொல்வது.

தோழிகள் சொல்வது

விருத்தம்.

வையகந்தன்னையாளும் மன்பனேநின்சுபுத்ரி
மெய்யெலாஞ்சோர்ந்திளைத்து மேனியிலழகுகுன்றி
ஐய்யனேவியாதியாலே துயருற்று அன்னமின்றி
ஐயனேதிகைப்பதாளுள் அன்புடன்கவனிப்பீரே.

வசனம்.

அரசே! உமது அருந்தவப்புத்திரி நாளுக்குநாள் இரோகமிளைத்து சோர்ந்து வியாதியினுல் மெலிந்து, அன்னம் புசியாமலும் துயரப்படுகின்றனள் மஹாப்ரபு.

(இராஜன்-வ-ம்) ஆ! எனது அருந்தவப் புத்ரி! உனதுதிரேகமானது எவ்விதமா யிருக்கின்றதோ? எனக்கு விபரமாய்ச் சொல்வாயம்மா.

இராஜகுமாரத்தி சொல்வது

தரு-இ-ம்-பார்ஸீ-ஆதிதாளம்.

கண்ணிகள்.

காலைகளும் வீக்கத்தினுல்
கடுமையாய் வலிக்குதையா

வேல்பொருதுங் கண்சுழன்று
மேனியுந்தான் சுற்றுதையா

பித்தஜுரத் தாலெனது
பிராணனுந் துடிக்குதையா.

சித்தமுந் திடுக்கிடவே
ஜீவனுங் கலங்குதையா

தலைவலியின் துன்பத்தாலே
சஞ்சலமாய்க் காணுதையா

பலநாளும் வியாதியினால்
பாரிற்பய நடையலானேன்.
துடிதுடித்துத் துயரடைந்து
திரேகநோயாற் குன்றிளைத்து
பிடியன்னமுந் ஜீரணியாமல்
பேதியாகு தென்னசெய்வேன்
பூமியின் ஆசையொழிந்து
யமனூர்க் கேகுங்காலமோ

வசனம்.

தங்கையே! நாடோறும் எனது திரேக சவுக்கியமின்றி பித்த மதிகரித்து வாய் கசப்பாய் அன்னபதார்த்தம் புசிப்பதற் கியலாமல் நாவரட்சி யதிகரித்து தலைவலி பொறுக்கமுடியாமல் கண்கசுழன்று, கைகால்களின் வீக்கத்தினால் எழுந்திருக்கச் சக்தியில்லாமல் ஆவி யமலோகஞ் செல்வதற்கு இன்றைக்கோ? நாளைக்கோ? இன்னுஞ் சற்றுநேரமோ? வென, மனந்திகைத்து வழிபார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்,

இராஜன் சொல்வது.

தரு-இ-ம்-பார்ஸி ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

மந்திரியென்செய்குவேன் மனமும்வாடுதே
சந்ததிவிதிவசமெவர்க் கெடுத்துரைப்பனோ
பாலனின்றியே பகவானின்கிருபையால்
சிலமாய்த்தவம்புரிந்து ஈன்றபுத்ரியும்
வாலவயதினில் மரணமடைந்து
காலனூரணுகிடவுங் காலமாச்சுதோ
என்னென்றுசொல்லுவேன் எவ்விதஞ்செய்குவேன்
அந்தகாலமோவிது அல்லாயென்செய்குவேன்

வசனம்.

ஆ! மந்திரி! இந்த அநியாயத்திற்கு யானென்ன செய்குவே வானிலோர் புகழ்ந்துரைப்பச் சிறப்பெய்திய காஸ்மீர்தேசத்தைப்

பரிபாலனஞ்செய்யும் யான் புத்திரனின்றிய மனவருத்தத்தால் சித்தமெலிந்து கர்த்தனைப்பணிந்து அருந்தவம்புரிந்து தெய்வாதீனமாய் ஓர் புத்திரியைப்பெற்று மிகவும் மேன்மையாய் வளர்த்து எந்த தேசத்து இராஜகுமாரனுக்காகிலும் திருமணஞ்செய்து இந்நகரத்தையும் எனது மருமகன் அரசுரிமைபுரியும்படியாக மகுடாபிஷேகஞ்செய்துவைப்போமென ஆசையா யிருக்கையில் எனது அருந்தவப்புத்திரி நாளுக்குநாள் வியாதியால் அன்னாகாரம் புசியாமல் திரேகமிளைத்து மரணமெய்தி ஆவியிழந்து அந்தகன் பதியனுகுங் காலம் இன்றைக்கோ? நாளைக்கோ? இன்னுஞ் சற்றுநேரமோ? வென, ஆற்றொணா ஆபத்தா யிருக்கின்றதே இந்த அநியாயத்திற்கு யாதுசெய்குவேன்,

மந்திரி சொல்வது

விருத்தம்.

மன்னனேபயப்படாதீர் மாநிலத்தோர்கட்கெல்லாம்
பன்னருஞ்சுகதுக்கங்கள் வாய்ப்பதுதெய்வாதீனம்
வன்மைவாகடத்திற்றேர்ந்த வைத்தியர்தமையழைத்து
நன்மைசேர்மருந்தினாலே நலம்பெறச்செய்குவோமே.

வசனம்.

அரசே! நீர் சகல சாஸ்திர புராணமுங் கற்றுணர்ந்தவரா யிருந்தும் தற்சமயத்திற்குற்ற ஆபத்தைநினைந்து விசனப்படுவது நன்கலவே. ஆவதும் அழிவதும் ஆண்டவன் செயலன்றி நம்மாலாகுமோ? மாநிலத்தில் மனிதராய் ஜனித்தால் எந்தெந்த காலத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமோ அவைகளைத்தான் அனுபவிப்பதல்லாமல் உமது புத்திரி திரேக சவுக்கியமின்றி அன்னாகாரம் புசியாமல் வியாதியின் துன்பத்தால் மரணமெய்தி யமன் பதிக்குச்சென்றால் என்னசெய்வதென மனமிரங்கி துயரப்படுதல் நன்கல்ல. இக்கணமே சகல விதவிதமாகிய வியாதிகளையுந்தீர்த்து வையகத்தோர்களைக் காப்பாற்றும் திடசித்தராகிய வைத்தியர்களை அழைத்துக்கொண்டு வருவோமாகில் வியாதிக்குத் தகுந்த மருந்துகளைத் தந்து திரேகத்தைக் காப்பாற்றி இரக்ஷிப்பார்.

(இராஜன்-வ-ம்) மந்திரி! உன்சொற்படியே யானுஞ் சம்மதித்தேனாகையால் இத்தருணமே நமது தேசத்திலிருக்கும் வைத்தியர்களனைவரையும் வரவழைப்பாய்.

(மந்திரி-வ-ம்) அப்படியே மஹா பாக்கியம் இராஜேஸ்வரா!

மந்திரியால் வரவழைத்த வைத்தியர்
இராஜனுக்குச் சொல்வது.

வைத்தியர் சொல்வது

விருத்தம்.

இங்கிலந்தன்னையாளும் இறைவனேபோற்றிபோற்றி
கங்கயகருணைவாய்ந்த நராதிபாபோற்றிபோற்றி
இன்பமாயெமையழைத்த இனிமையாங்காரணத்தை
அன்புடன்புகல்வீரையா அரசனேபோற்றிபோற்றி.

வசனம்.

இராஜராஜாக்கள் பூஜிதம்பெறும் மஹாராஜராஜேஸ்வரா! எங்களை யாது காரணமாக வரவழைப்பதாயினீர்? யாங்கள் கவனித்தறிய விபரமாய்ப் புகல்வீர்.

இராஜன் சொல்வது

விருத்தம்.

வையகத்தோர்மதிக்கும் வாகடநூலுணர்ந்து
மெய்யினிற்றோன்றும்பொல்லா வியாதியைத்தீர்த்துகார்க்கும்
பொய்மொழிபுகன்றிடாத புனிதமாகுணத்தின்மிக்க
ஐயரேயானுமக்குச் சொல்வதைகவனிப்பீரே.

வசனம்.

ஐயா! சித்தர்களாலியற்றிய வைத்திய வாகட சாஸ்திர புராண நூலனைத்துங் கற்றுணர்ந்து காசினியோர்கட்கு வியாதியணுகாமற் காப்பாற்றும் வைத்தியரே யான் புகல்வதைச் சற்று கவனமாய்க் கேட்பீர்.

(வைத்தியர்-வ-ம்) அவ்விதமே கவனிக்கின்றோம் புகல்வீரரசே!

இராஜன் சொல்வது

தரு-இ-ம்-பைரவி-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

எந்தன்மனவருத்தமெல்லாம் புகலுவேன்
இன்புடன்கேட்பீரே

அநுபல்லவி.

சுந்தரகாஸ்மீகர் தேசத்தையாண்டிடும்
சுருணனெந்தனுக்குற்ற துன்பத்தைகவனிப்பீர் (ஈங்)

சரணங்கள்.

அருந்தவஞ்செய்துயான் ஐயன்கிருபையினால்
அன்பாய்ப்பெற்றயெந்தன் அழகானபுத்திரி
வருத்தமாய்த்தேகத்தில் வாய்ந்தவியாதியினால்
மரணமெய்துவனென மதித்துதுயருறும் (ஏங்)

பித்தமதிகரித்து பிராணன்றுடிக்கிடவே
பிடியன்னமும்புசியா திருப்பதினாலெந்தன்
சித்தம்பிரானுதையா ஜீவன்கிலேக்குமோ
சிந்தித்துரைப்பீர்கள் தீவிரமாகவே (ஏங்)

வசனம்.

வைத்தியரே யான் புகன்றவை யனைத்துங் கவனித்தீரன்றோ? ஆகையால், இத்தருணமே எனது அருந்தவப்புத்திரியின் றோகம் சவுக்கியமா யிருப்பதற்குத் தகுந்த மருந்துகளைக் கொடுத்து இரக்ஷிப்பீராகில் உமக்கு வேண்டிய பொன் பொருள் வெகுமதியாகத் தருவேன். இது உண்மையென்றறிவீர்கள்.

(வைத்தியர்-வ-ம்) அப்படியே மஹாபாக்கியம் அரசே.

பொது-விருத்தம்.

மன்னனிவ்விதம்புகல மாநிலத்தோர்
மதிக்கும்சிறப்பெய்திய வைத்தியர்களெல்லாம்
இன்பமாய்த்தம்மிடமிருக்கும் மருந்தைத்தந்தும்
ஏதேனும்சவுக்கிய மாகாமையாலே
கன்மானுசாரத்தால் வந்தநோயை
காசினியோர்தீர்ப்பதற்கு ஆகாதென்று
அன்பாகஅரசனுக்குச் சொல்லிவிட்டு
அவரவர்களிருப்பிடத்திற் கேகினரே.

வசனம்.

கேளுங்களையா சபையோர்களே வாகடநூல்களைத்துங் கற்று கீர்த்திப்பிரகாசமாய்த் தொல்லுலகோர்புகழும் வல்லமையுடைய வைத்தியர்கள் தம்மிடத்திலிருக்கும் அநேகவிதவிதமாகிய மருந்துகளைக் கொடுத்தும் இராஜகுமாரத்தியின் திரேகம் சவுக்கியமாகாமையால் வைத்தியர் அரசனுக்குச்சொல்லும் விதங்காண்பீர்.

வைத்தியர் சொல்வது

விருத்தம்.

மன்னர்கள்புகழ்ந்துரைக்கும் மாநிலந்தனிற்சிறந்த
அன்புறுங்காஸ்மீர்தேச அரசனேசொல்லக்கேளும்
என்னென்னமருந்தீந்தாலும் எதினுலும்வியாதிநீங்கி
கன்னியும்சுகப்படாத காரணமாயிற்றையா.

வசனம்.

மாநிலம்புரக்கும் மஹாராஜாராஜேஸ்வரா! எங்களிடமிருக்கும் சகலவிதவிதமாகிய மருந்துகளைத் தந்தும், இராஜகுமாரத்தியின் திரேகம் சவுக்கியமாகவில்லையே இனி யாங்களென்ன செய்வோம் மஹாப்ரபு.

இராஜகுமாரத்தியின் திரேகத்தை சவுக்கியப்படுத்த
தம்மாலாகாதென்று வைத்தியர்போனபிறகு
இராஜன்முன் சுந்தர்வருவது.

(சுந்தர்-வ-ம்) நமஸ்காரம் மஹாராஜாராஜேஸ்வரா.

(இராஜன்-வ-ம்) கல்யாணம், இந்த ஆசனத்தில் அமருவீர்.

(சுந்தர்-வ-ம்) அரசே! யான் வியாதியஸ்தர்களைச் சவுக்கியப்படுத்தும் வைத்தியர்களிற் சிறப்புற்றோங்கிய கீர்த்திப்பிரகாசனென் றவனியோர் புகழ்ந்துரைக்குந் தன்மையாய் அநேக தேசங்களிற் பெருமை வாய்ந்திருக்கின்றேன். ஆயினும், தமது அருந்தவப் புத்திரிக்கு திரேகசவுக்கியமின்றியதால் அநேக வைத்தியர்கள்வந்து தம்மால் சவுக்கியப்படுத்த முடியாமற் போய்விட்டாரென யான் கேள்வியுற்று வருகலாயினேன்.

(இராஜன்-வ-ம்) ஐயா! வைத்தியரே நீர் புகன்றவை யனைத்தும் உண்மையே. நீர் எனது குமாரத்தியின் திரேகத்தை சவுக்கியப்படுத்துவீராகில் அந்தப் பெண்ணை உமக்குத் திருமணஞ்செய்து இந்த காஸ்மீர் தேசத்தையும் நீர் பரிபாலனஞ் செய்யும்படியாக மகுடாபிஷேகஞ் செய்துவைக்கின்றேன்.

பொது-வசனம்.

இந்தப்பிரகாரம் இராஜன் புகன்றவை யனைத்துங் கவனித்த சுந்தர் மனமகிழ்ந்து இனி நமக்கு ஸ்ரீவிஸ்வநாதர் கிருபையால் நற்காலம் வருமெனமகிழ்ந்து ஸ்ரீவிஸ்வநாதர் தன்னிடந் தந்த விபூதியை இராஜகுமாரத்தியின் முகத்தில் தூவினவுடனே அநேக நாளாய்த் தீராமலிருந்த வியாதியெல்லாம் "பருதியைக்கண்ட பனிபோற்" றீர்ந்து அழகானந்த தேஜஸமைந்த சுந்தரமாயிருப்பதைக்கண்டு இராஜன் மனமகிழ்ந்து சொல்லும்விதங்காண்க.

இராஜன் சொல்வது

தரு-ஐ-ம்-காம்போதி-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தாரணியோர்புகழ்ந்திடும் தர்ம்மவைத்தியரேயுன்
சமர்த்தையென்னென்று சொல்வேன்

அநுபல்லவி.

பரமனைப்போலிந்தப் பாரில்வசிப்போர்கள்
மரணமெய்தாமலும் பிராணனைக்காப்பாற்றும் (தாரணி)

சரணங்கள்.

புத்திரவாஞ்சையாலென் புத்திசிதறுண்டு
பூலோகந்தனிலுய்வ் திலியெவ்விதமென்று
சித்தந்திடுக்கிட்டு ஜீவன்துடிதுடித்து
சிந்தைத்துயருற மெந்தனைரக்ஷித்த (தாரணி)

அவனியில்வாழ்வோரை அன்புடன்காப்பாற்றும்
அமரர்களனையனே ஆதிஜெகதீசனே
பவபந்தமகற்றிய தவமுனிசித்தரோ
பக்ஷமாய்வந்தீரென் நான்செய்தபாக்கியம் (தாரணி)

சுந்தரமாகத் துலங்குஞ்சொரூபாயென்
சொற்பிசகாமலென் சுபுத்திரியைமணந்து
இந்நகரத்திற்கு இராஜனாகயிருந்து
இன்பாயரசுரிமை அன்பாய்ப்புரிவிரையா (தரணி)

வசனம்.

ஐயா வைத்தியரே! உமது வல்லமையைச்சொல்வதற்குத் தொல்லுலகோராலுமாகாது. ஆயினும் யானுமக்குச்சொன்னவிதமேஎன் குமாரத்தியை விவாகஞ்செய்துகொண்டு இந்த காஸ்மீர்தேசத்தையும் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருப்பீர்.

(சுந்தர்-வ-ம்) அரசே! நீர் மொழிந்தவை யனைத்தும் உண்மையே ஆயினும், யான் முன்னதாக இந்நகரத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் பொருட்டு சிம்மாசனத்தமர்ந்து மணிமகுடஞ்சிரசிலணிந்து துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனமாய் மநுநீதிதவராமல் அரசாக்ஷிசெய்து இராஜரீகத்திற்கியன்ற நியாயநுட்பங்களனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த பின்னர் விவாகஞ் செய்துகொள்ளுகிறேன். ஆயினும், தற்சமயம் உலகமெங்கும் முரசறைந்து வியாதியஸ்தர்களை வரவழைப்பீராகில் லோகோபகாரமாக அவரவர்கள் தேகதசைச் சவுக்கியப்படுத்தி வரும்மனமகிழ்ந்சுபமுகூர்த்தத்தில் மணிமகுடஞ்சிரசிலணிந்து சிம்மாசனத் தமர்ந்து இராஜரீகஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றேன். இராஜேஸ்வரா.

(இராஜன்-வ-ம்) மஹாசந்தோஷம்! அவ்விதமே உமது இஷ்டத்தைப்போல வியாதியஸ்தர்களனைவரையும் வரவழைக்கின்றேன். அவர்களனைவரையும் சவுக்கியப்படுத்திவிட்டு இந்நகரத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்வீர் மஹாப்பு.

இராஜன்சொல்வது

விருத்தம்.

மந்திரியுரைப்பக்கேண்மோ மாநிலந்தனிற்பிறந்து
நிலைதயங்குடி குடித்து ஜீவனுக்கபாயமுற்று
வந்திடும்வியாதியஸ்தர் வல்வினைதீர்ப்போமென்று
யாங்கதேசநனைர்க்கும் இன்புடன்தெரிவிப்பாயே.

வசனம்.

மந்திரி! எனது அருந்தவப் புத்திரியின் வியாதியைத் தீர்த்து மரணத்தைப்போற் காப்பாற்றி இரக்ஷித்த பெருமைபொருந்திய இம்மஹானுபாவரை இந்த காஸ்மீர்தேசத்தின் அரசனாக நியமிப்பதற்கிசைந்தமையால் இவர் சொற்படியே மாநில மெங்குமுள்ள வியாதியஸ்தர்களை இந்நகரத்தில் வந்து தேக சவுக்கியம் பண்ணிக்கொண்டுபோகும்படி யாவருக்குந்தெரியப்படுத்துவாய்.

(மந்திரி-வ-ம்) அப்படியே மஹாசந்தோஷம் இராஜ ராஜாக்கள் பூஜிதம்பெறும் மஹாராஜேஸ்வரா.

பொது-விருத்தம்.

அரசனிவ்வாறிசைப்ப அமைச்சனுமரசன்
அவ்விதமேயல்லதென்று சம்மதித்து
தரணியில்வாழ் சனங்களுடர்செவிடருமை
தங்களுபத்திரமகற்றிக் காப்போமென்று
முரசடித்தெங்கெங்கும்பரவ வெறியர்போலும்
மூக்கிழந்தோன்கண்ணிழந்தோன் சொந்தமாக
இருவுலவாதுவனைமென்றே காஸ்மீர்க்கு
இன்பாகவெல்லோரும் வந்திட்டாரே.

வசனம்.

கேளுங்களையா சபையோர்களே இவ்விதமாக இராஜன் மொழிந்தவைகளனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த மந்திரியும் அவ்வாறே நன்மையெனச் சம்மதித்து தவிலடித்துச் சொன்னவுடனே அநேக சகலதேச தேசங்களுக்குந் தெரிவித்தமையால் நாள்தோறும் வியாதியஸ்தர்களனைவரும்வந்து தேகசவுக்கியம் செய்துகொண்டு போகையில் ஓர்நாள் தெய்வாதீனமாய் நாசியிழந்த பசிரும், கண்ணிழந்த சவுடனும், அப்துல்அஜீசும், பைத்தியம்பிடித்த அலம்லாவும், கிரப்டனும், அப்துல்அஜீசும், பைத்தியம்பிடித்த அஹம்லாவும், விரப்பிணியோர்களும் காஸ்மீர்தேசத்திற்கு வருகின்றனர்தங்காண்பீர்களாக சபையோர்களே.

(பசிர்-வ-ம்) சலாம் மஹாப்பு.

(இராஜன்-வ-ம்) எங்கிருந்து வருகிறீர்? உமக்கென்ன வியாதியோ? விபரமாய்ப் புகல்வீர்.

படர் சொல்வது

விருத்தம்.

கன்ஞ்சேருங் காபிரிதேசத்தில்வாழும்
கருதுபுகழிலகு படரென்பேரையா
எனதெஜமான் தேவியையிச்சித்தேனென்று
எனதுநாசியை யறுத்தாராகையாலே
உனதுசமுகந்தேடி வந்திப்போது
உற்றதுரைத்தேனையா உண்மையாக
மனமகிழவென்மூக்கை சொஸ்தஞ்செய்தால்
மறவேனைவிஸ்வாசம் மதியுள்ளோரே.

வசனம்.

ஐயா! யான் வசிப்பது காபிரிதேசம். என்பெயர் படர். யான் ஓர்நாள் எனது எஜமான் பத்தினியை அந்நியதேசத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு ஆலோசித்திருக்கையில் அவர் திடீரென் வந்து என்னுடைய நாசியை யறுத்துத் துரத்தினரையா. ஆயினும், என்து மனவருத்தத்தை உம்மிடத்திற் சொன்னேன். ஆகையால், நீங்கள் என் நாசியை சவுக்கியப் படுத்துவீராகில் உமக்கு வெகு தர்ம்மமாகும் மஹாப்ரபு.

சுந்தர் சொல்வது

விருத்தம்.

அநுதினமும்அன்னமளித் துணைவளர்த்து
ஆதரித்தவெனதெஜமான் மனையாளின்னும்
தனதம்மான்குருதமயன் ராஜன்தேவி
தாயாகுமவர்களை இச்சிக்கலாமோ
மநுதர்ம்மசாஸ்திரநூல் கற்றுணர்ந்தும்
மதியில்லாப்பேயனு யிருந்ததாலே
உனதுநாசியையறுக்கத் துரத்திவிட்டார்
உண்மையா யினிமேலிப்பழிதேடாதே.

வசனம்.

ஆ! ஹா! இஃதென்ன அநியாயம்? மாநிலத்தில் மனிதராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாம் மநுதர்மசாஸ்திரவிதிப்படி நற்குணத்தினரா

யிருப்பாராகில் இகத்திற் கீர்த்தியும் பரத்தில் முக்தியும் பெறுவர் அஃதன்றி மதியீனத்தினால் மாமன்பத்தினி, குருபத்தினி, தமையன்பத்தினி, இராஜன்பத்தினி, நாள்தோறும் அன்னங்கொடுத்து ஆதரித்திரக்ஷிக்கும் எஜமான்பத்தினியாகிய இவர்களையெல்லாம் தாயென மதியாமல் துர்க்குணத்தினாற் பழிதேடிக்கொள்வது பாபமல்லவோ? ஆகையால், உனது மனோகர்வத்தினால் உனது நாசியை யறுத்துத் துரத்தலாயினர் ஆகையால், இனி எப்போதும் இத்தகைய துர்க்குணம்வாய்ந்த அற்பமதியால் பழிதேடிக்கொள்ள வேண்டாம் மதியீனனே.

(படர்-வ-ம்) ஐயா! வைத்தியரே! இனி எத்தருணமும் துர்க்குணத்தைத் துணையாய் வகித்துத் துயரடையேன். ஆயினும், இத்தருணமெனது நாசியை சவுக்கியப்படுத்துவீரையா.

(சுந்தர்-வ-ம்) நல்லது சவுக்கியப்படுத்துகிறேன் அந்தப்பக்கத்தில் நிற்பீர்.

(படர்-வ-ம்) மஹா சந்தோஷம். வைத்தோர்க்குற்ற வியாதியை நிவர்த்திரக்ஷிக்கும் வைத்தியரே.

(ரவ்வடன்-வ-ம்) சலாம் மஹாப்ரபு.

(இராஜன் வ-ம்) நீர் யாதுகாரணமாகவந்தீர் உமக்கென்ன வியாதி தெரியப்படுத்துவீர்.

ரவ்வடன் சொல்வது.

விருத்தம்.

இப்படியென்தேவி சுந்தரியைப்பார்த்து
இச்சித்தாளிவன்மூக்கைத் துணித்துவிட்டேன்
அப்போதென்மனையாளென் முகத்தின்மீது
அடித்தனளையாவசனற் கலகலக்கி
எப்போதும்பார்வையில்லா குருடனாகி
என்துயரமிங்ககல வேண்டுமென்று
இப்போதுநின்சமுகம் வந்தேனையா
இக்கண்ணை சொஸ்தஞ்செய்தருளுவீரே.

வசனம்.

ஐயா! இந்தப் படுமொன்பன் ஓர்நாள் எனது மனையாளாகிய சுந்தரியைப் பார்த்து பெண்ணே யாம் மறுநகரிற்சென்று மனோல்லாசமாய் வாழ்ந்திருப்போம் வருவாயென்றழைக்க அத்தருணம் யான் கோபாவேசத்துடன்வந்து இவனுடைய நாசியை யறுத்துத்துரத்த சுந்தர் எனது முகத்திலறைந்து கண்ணைக் கலக்கிக் குருடனாகச் செய்தமையால் என் மனமெலிந்து உமது சமுகத்தைநாடிவந்தேன் ஆகையால் எவ்வித மாயினும் பார்வை குன்றாமல் எனது நேத்திரத்தை சவுக்கியப்படுத்தி யனுப்புவீரையா.

சுந்தர் சொல்வது

விருத்தம்.

தினமுனக்குவூழியஞ்செய் திருக்குமிந்த
நிக்கில்லான் நாசிதனையறுத்ததோஷம்
உனதுநேத்திரமழிய லாச்சதையா
உதலாது கொலைபுரியும் மார்க்கமென்று
மனந்தனிலேவயிம்மொழியை பதனஞ்செய்து
மாநிலத்தில்னுதினமும் தர்மஞ்செய்து
சினமின்றிவாழ்ந்தாலே மோக்ஷலோகம்
சித்திக்குமென்றறிவீர் மதியுள்ளோரே.

வசனம்.

ஆ! ஹா! இஃதென்ன விபரீத ஆச்சர்ய சாக்ஷியாயிருக்கின்றதே பகவானைப் பணிந்து அருந்தவஞ்செய்துபெற்ற அன்னை தந்தையை விடுத்து நீயே கதியென்று நாள்தோறும் உன்னிடத்தில் ஊழியஞ்செய்து பிழைத்திருந்த ஏழையானவன் அறிவின்மையால் யாதேனும் ஓர் குற்றம்புரிவானாகில் அவனுக்கியன்ற நன்மதி புகன்று சீர்திருத்தஞ்செய்யாமல் நின் அற்பமதியால் இவனுடைய நாசியை அறுத்துத் துரத்தியதால் பகவானுக்கிணையின்படி தெய்வாதீனமாய் உனக் கித்தகைய ஆபத்தெய்தி கண்ணிழந்த குருடனாகித் துயரப் படலானாய். ஆகையால், இனி எத்தருணமும் இத்தகைய அநியாய மார்க்கத்தில் மனதைச் செலுத்தாமல் சத்விஷயமாய் இத்தரணியில் வசித் திருப்பீராகில் இகத்திற் கீர்த்தியும், பரத்தில் முக்தியும் பெறுவீர்.

(ரவ்வடன்-வ-ம்) ஐயா! வைத்தியரே இத்தருணமெனது நேத்திர பார்வை விளங்கும்படியாகச் செய்வீராகில் இனி எத்தருணமும் இத்தகைய குரூரகுணத்தினால்அநியாயம்புரியாமல் அவனியில் ஆவியுடன் ஜீவித்திருக்கும்வரையினும் பகவத்தியானஞ் செய்துக் கொண்டிருப்பேன்.

(சுந்தர்-வ-ம்) சரி! அவ்விதமே சவுக்கியப்படுத்துகிறேன் அவன் பக்கத்திலிருப்பாய்.

(ரவ்வடன்-வ-ம்) அப்படியே மஹாபாக்கியமையா.

(அப்துல்அஜீஸ்-வ-ம்) சலாம் சாஹேப்.

(இராஜன்-வ-ம்) நீர் ஆரையா? உமக்கென்ன வியாதி? யாது காரணமாக இங்ஙனம் வருகலாயினீர். விபரமாய்ப் புகல்வீர்.

அப்துல்அஸீஸ் சொல்வது

விருத்தம்.

எனதுகுமாரத்தியெந்தன் மருகனுனை
எதிரிருக்கும்ரவ்வடன் நேத்திரத்தை
தனதுவிரலாற்குத்திக் கலக்கிவிட்டாள்
தற்சமயமெனக்கதனை தெரியச்சொன்னான்
சினமுற்றென்புத்திரனை யனுப்பியன்றே
சிறிதேனும்தயையின்றி கொல்லச்சொன்னேன்
மனமறியச்செய்த அநியாயத்தால்
மழுங்கினதையா நேத்ர பார்வைதானே.

வசனம்.

ஐயா! சுந்தரியென்னும் எனது குமாரத்தியை இந்த ரவ்வடனென்பவருக்கு விவாகஞ்செய்துவைத்துயான்வர்த்தகஞ்செய்வதற்குப்போய்விட்டமையால் இவர்களுக்குஏதோ சச்சரவினால் எனது குமாரத்தி இவருடைய முகத்திலறைந்து நேத்திரபார்வையில்லாத் குருடனாகச்செய்ததாக நிருபமனுப்பியதால் யான் அந்நிருபத்தைக் கண்டு நிரவிசாரியாமல் எனது புத்திரனை யனுப்பி சுந்தரியைக் கொன்றுவிடும்படியாக அனுப்பினேன் அன்றைய தினத்திலிருந்து

நேத்திர பார்வையில்லாத அந்தகனு யிருக்கின்றேன். ஆகையால், எனது நேத்திரத்தை சவுக்கியப்படுத்துவீராகில் பகவானுமக்குத் துணைசெய்வாரையா.

சுந்தர் சொல்வது

விருத்தம்.

எப்போதும்பாசாம லொன்றைச்செய்தால்
ஏற்கெனவேகேடுவரு மாகையாலே
தப்பிதத்தையறியாமல் கொல்லச்சொன்ன
தயையில்லாமனத்தினனே மனிதரானோர்
இப்புவியிலுதித்தாலுந் தர்மஞ்செய்து
இயல்புறவே ஞானத்தோடிலகவேண்டும்
செப்பினேனினியேனும் நியாயமாக
ஜெகந்தனிலே வாழ்வதற்காலோசிப்பீரே.

வசனம்.

(சுந்தர்-வ-ம்) ஐயா! உலகிற் பிறந்த மாந்தர்கள் யாதொன்றையும் கவனித் துணர்வதற்காகஅறிவுவிளங்குகின்றமையால் நீர் பெரியவராயிருந்தும் "மதியில்லா மிருகத்தைப்போல" பெண்ணென்றால் பேயுமனமிரங்கு மென்பதையுங் கவனித்துணராமல் உனது புத்[illegible]னுப்பி சுந்தரியைக் கொல்வதற்குச்சொன்ன அநியாயத்தி[illegible] உனது நேத்திரபார்வையிழந்து துயரப்படலாயினை. ஆதலின் இனி எத்தருணமும் இத்தகைய துர்க்குணத்தைவகித்துத் துன்பமெய்தாமல் தாரணியி லுயிருடனிருக்கும் வரையினும் சாந்தமனதுடனே விளங்கி, பகவத்தியானம் செய்துகொண்டிருப்பீராகில் இகத்திற் கீர்த்தியும் பரத்தில் முக்தியுமெய்துவீர்.

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) ஐயா! இனி யான் எத்தருணமும் இத்தகைய அநியாயத்திற்கு உடன்பட மாட்டேன், எனது நேத்திரத்தை சவுக்கியப்படுத்துவீரையா.

(சுந்தர்-வ-ம்) சரி! அவ்விதமே சவுக்கியப்படுத்துகிறேன் இவர்களுடனே நின்றிருப்பாய்.

(அப்துல்அசீஸ்-வ-ம்) அப்படியே மஹாபாக்கியமையா! தர்ம வைத்தியரே.

(துர்க்குணமந்திரி-வ-ம்) சலாம் சாஹேப்.

(இராஜன்-வ-ம்) நீங்களாரையா! எங்ஙன மிருந்து வந்தீர்? உமக்கென்ன வியாதி? விபரமாய்ப்புகல்வீரையா.

மந்திரி சொல்வது

விருத்தம்.

வனந்தனிலோர்நாள்வேட்டையாடும்போது
வர்ணமயிலினைப்போன்ற சுந்தரென்பாள்
மனமெலிந்தெவ்விதம்பிழைப்ப தெனத்திகைக்க
மஹாராஜனன்புடனே அழைத்துவந்து
தனதில்லந்தனிலிருத்த வோடிவிட்டாள்
சஞ்சலத்தாலிவ்வரசன் மனந்திகைக்க
கனஞ்சேருமுன்சமுகம் வந்தோமிந்த
காவலனார்பயித்தியந்தீர்த் திரக்ஷிப்பீரே.

வசனம்.

ஐயா! இவர் அம்தாககாத்தரசன் யான் இவருடைய மந்திரி. ஓர் நாள் யாங்கள் வேட்டையாடுதற்குக் கானகத்திற்குச் செல்லுந் தருணம் வழியிலெதிருற்ற நந்தவனச்சோலையில் கந்தர்வஸ்திரீயைப் போன்ற சுந்தரென்னும் ஓர் கன்னிகை தனிமையாய் வந்திருந்து இனி நாம் எவ்விதம் ஜீவிப்போமென, மனந்திகைத்து துயரப்படுவதைப்பார்த்து தர்மகுணளனாகிய இந்த அரசன் பரிதாபத்துடன் மனமிரங்கி அந்தப் பெண்ணைத் தனது அரண்மனையில் அழைத்துச்சென்று அன்னவஸ்திரந்தந்து ஆதரித்திரக்ஷித்து சிலநாட்சென்றதின்பிறகு திருமணம்புரிந்து பெருமையாய் வாழ்ந்திருப்பதற்கு ஆலோசித்திருக்கையில் அந்தப் பெண் எங்ஙனமோ ஓடிப்போனதினால் இவருடைய மதிமயங்கி பயித்தியம்பிடித்துத் திரிகின்றனர் ஆகையால், இனி எவ்விதமாயினும் இவரைச் சவுக்கியப்படுத்தி அனுப்புவீரையா.

(சுந்தர்-வ-ம்) அடடா! குரூரகுணத்தினனே இவரை அவர்களுடனே நிற்கச்செய்வாய். இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில் யாவரையும் சவுக்கியப்படுத்தி அனுப்பி விடுகிறேன்.

(மந்திரி-வ-ம்) அப்படியே மஹாபாக்கியமையா.

மாளிகையிலிருந்த சுந்தர் காஸ்மீர்தேசத்திற்குப்
போய்விட்டபிறகு வீரப்பிரதாபன்
தேடிக்கொண்டு வருவது.

(வீரப்பிரதாபன்-வ-ம்) ஆ! இஃதென்ன ஆச்சரியம் மாளிகையி லிருந்த சுந்தர் எங்ஙனஞ்சென்றனளோ? அறிகிலேனே. அன்றியும் நாம் எவ்விதமாயினும் சுந்தரியை எந்த தேசத்திலாகிலும் தேடிப் பார்த்து அழைத்துக்கொண்டு வருவோம்.

வீரப்ரதாபன் சொல்வது

தரு-இ-ம்-கலியாணி-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

எங்கேசென்றுயோ—சுந்தர்
என்னைமறந்தாயோ

அநுபல்லவி.

திங்கள்முகக்காந்தி தேஜஸமைந்திடும்
சிங்காரியென்மனம் திகைத்திடலானேன் (எங்)

சரணங்கள்.

தரணியோர்புகழும்—மாதே
தங்கமயவடிவே
அரசர்கள்யாவரேனும் அன்பாயிங்ஙனம்வந்து
அழைத்துச்சென்றார்களோ யாதுந்தெரியேனே (எங்)

உன்னைப்பிரிந்தினியான்—இந்த
உலகிலிருப்பேனோ
என்னசெய்வேனினி எங்ஙனந்தேடுவேன்
அன்னமேசொர்ணமே அழகுமயிலினமே (எங்)

மனமுந்திடுக்கிடுதே—ஜோதி
மதிப்ரகாசவதனி
உனதாசையாலிந்தன் உற்றாரையும்விடுத்து
ஊரூர்கள்தோறும் உன்னைத்தேடலானேன் (எங்)

வசனம்.

ஆ! விதிவசமே நமக்குக் கானகத்தில் தெய்வாதீனமாய்க் கப்பட்ட கந்தர்வஸ்திரீயைப்போன்ற சுந்தரியைக்காணுமல் ஆற்றெருணு விசனமெய்தி ஆரண்யமெங்கனுந் தேடித்திரிந்தும் அகப்படவில் லையே. ஆயினும், இந்தக்காஸ்மீர்தேசத்தில் யாவரோ ஓர் மஹான் வந்திருப்பதாகவும் வியாதியஸ்தர்கட்கு யாதொரு மருந்துங்கொடா மல் விபூதியை முகத்திற்றூவி சவுக்கியப்படுத்துகிறு ரென்றும் தரணியில் வசிக்கும் சகல மனிதர்களும் புகல்வதால் யாமும் அங் ஙனஞ்சென்று நமது மனவருத்தத்தைச் சொல்வோமாயில் மிகவும் நலமாயிருக்கும் இதுதான் தகுந்த யோசனை.

(வீரப்ரதாபன்-வ-ம்) சலாம் சாஹேப்.

(இராஜன்-வ-ம்) ஐயா! நீர் எங்ஙனமிருந்துவந்தீர். உமக்கென்ன வியாதி விபரமாய்ச் சொல்வீர்.

வீரப்ரதாபன் சொல்வது.

விருத்தம்.

ஐயனேசுந்தரென்னும் அழகியைக்காணுதிந்த
வையகமெங்குந்தேடி வருத்தமாயிங்குவந்தேன்
பொய்மொழிபுகன்றிடாத புனிதரேயென்கருத்தை
துய்யமெமாழிந்தேனெந்தன் துயர்தீர்த்தாதரிப்பீரே.

வசனம்.

ஐயா! ஓர்நாள் கானகத்தில் எனக்குத்தெய்வாதீனமாய்கிடைத்த சுந்தரென்னும் ஓர் கன்னிகையை யான் அழைத்துக்கொண்டு வந்து எனது மாளிகையிலிருக்கும்படியாகச் சொன்னேன் அப்பால் அந் தப் பெண்ணைக்காணுமல் சகலதேசதேசங்களிலுந் தேடிக்கொண்டு வருகையில், சிலர் இந்த காஸ்மீர்தேசத்தில் தெய்வத்தன்மைவிளங் கிய ஓர் மஹான் வந்திருப்பதாகவும், அவரால் அநேகர் மனத்துயு ரின்றி மாநிலத்தில்ஜீவித்திருக்கிறுரென்றுங்கேள்வியுற்று வந்தேன் ஆகையால் அந்த சுந்தர் இருக்கும் தேசத்தை எனக்கு விபரமாய்ச் சொல்லவேண்டும் மஹாப்ரபு.

(இராஜன்-வ-ம்) ஐயா! வைத்தியரே இஃதென்ன ஆச்சரியம்? இவர்களனைவரும் சுந்தரென்னும் பெண்ணைக்குறித்து தன்னேன்னையே சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றார்களே இஃதுண்மை யாதோ? வெனவெனக்கு சந்தேகமாயிருக்கின்றது.

(சுந்தர்-வ-ம்) ஐயா! அந்த சுந்தரென்னும் பெண்ணின் சரித்திரமனைத்தும் இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில் யாவருக்குமறிவிப்பேன் - இந்த விப்பிரதாபனையும் இவர்களுடனே நிற்கச்செய்வீர்.

பொது-விருத்தம்.

அன்புடனேயாவர்களும் நின்றிருக்க
அருந்தவத்திற்சிறந்தமகா ரிஷிகள்தந்த
நன்மைபெறும்விபூதியை அவர்மேற்றூவி
நலம்பெறவே சவுக்கியமாயிருக்கச்செய்து
முன்போலஸ்திரீரூப மாகவந்து
மேதினியிற்றான்பிறந்து துயரடைந்து
இன்பாககாஸ்மீர் நகரில்வந்து
இருப்பதையும்விபரமாய்ச் சொல்வதானுள்.

வசனம்.

ஞானங்களையா சபையோர்களே! இவ்விதமாய் சுந்தர் தன்னிடத்திலிருக்கும் விபூதியால் வந்திருக்கும் வியாதியஸ்தர்களனைவரையும் சவுக்கியப்படுத்திவிட்டு மனோவாக்குக் காய மிம்மூன்றினாலும் பக்திவிஸ்வாசமாய் அருந்தவத்திற்சிறந்த மகாரிஷிகளைத்தியானித்து தனது சுயரூபம் விளங்கும்படியாகப்பிரார்த்தித்ததலும் உடனே யாவருங்கண்டு அதிசயிக்கும்படியாக தவமுனிவர் கிருபையால் தனது சுயரூபமாகிய ஸ்திரீரூபமாயிருப்பதைப்பார்த்த பின், ரவ்வடன், அப்துல்அலீஸ், அலிபக்ஷ், விப்பிரதாபன், அரசன், மந்திரி முதலான சகலரும் ஆச்சரியமாய் ஒன்றுந்தோற்றாமலிருக்கவும் காஸ்மீர்தேசத்தரசன் சுந்தரியைப்பார்த்து அம்மணி நீ! புருஷரூபமாயிருந்து இத்தருணம் ஸ்திரீரூபமானதற்குக் காரணம் யாதோ? யான் கவனிக்குமாறு விபரமாய்ப் புகல்வாயென, சுந்தர் தனது ஜாவித்தியாசத்தினுலடைந்த கஷ்டநிஷ்டூரம் யாவும் விபரமாய்ச் சொல்வதாயினள்.

சுந்தர் சொல்வது

தரு-இ-ம்-முகாரி-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

எந்தன்சரித்திரம்விபரமாய்ச் சொல்கின்றேன்
எல்லோருங்கேட்பீரே

அநுபல்லவி.

தந்தைதமையனுடன் — தைரியமாகவே
சிந்தைமகிழ்வாக — வந்துதுயரடைந்த (எந்)

சரணங்கள்.

கனத்தவர்த்தகஞ்செய்ய — கப்பலேறிச்சென்று
காற்றுமழையினாலே — கடலில்யாவரும்வீழ்ந்து
அனர்த்தமென்றேநீந்தி — அனைவருங்கரைசேர்ந்து
அல்லாவுனையென்று — அன்பாய்த்துதித்திருந்தோம (எந்)

அங்காளிப்படிர்வந்து — அஞ்சாதேயென்றெம்மை
அழைத்துச்சென்றெந்தனை — மணஞ்செய்தாரிவருக்கு
சிந்தைமகிழ்வாக — வாழும்நாளிற்பின்
செல்வோமதுநகர்க்கு — வருவாயென்றழைத்திட (எந்)

முனிசிந்தவ்வடவிலவன் — மூக்கறுத்திடவெந்தன்
முலைகையிரண்டுதர — விவர்கண்ணிழந்திட
அனைத்துமுணராத்தந்தை — வார்த்தையினாலென்னை
ஆரண்யந்தனிலெந்தன் — தமையன்விடுத்தேக (எந்)

வனத்திலெவ்வரசனும் — வந்தெந்தனையழைத்து
வையத்தோர்புகழ்ந்திட — மணம்புரிவோமென
எனக்குற்றவிரதமும் — இன்பாயநுஷ்டித்தபின்
இராஜேஸ்வராயுந்தன் — இருந்தமைபுகன்றேன் (எந்)

அன்பாயென்னிடமிருந்த — மந்திரியோர்நாள்வந்து
அந்நியதேசஞ்சென்று — பிழைப்போம்வருவாயென
அரசபுத்திரன்பார்த்து — அதட்டிமிரட்டவும்
அவனைவிவன்கொன்றதால் பயந்துமூர்ச்சையானேன் (எந்)

சலம்போற்கானகத்தி லிருக்கையிற்படேரென்பான்
தண்ணீரருந்தச்செய்ய உயிர்பெற்றெழுந்திருந்தேன்
இ ரென்னைமணம்புரிந் திருப்பாயென்றுரைக்கவும்
எனதுயிர்விடுத்திட மனந்துணிந்தேனையா (எங்)

அந்நாள்ரிஷிகள்வந்து அளித்தாரில்விபூதி
ஆண்வேஷத்தாலெங்கும் சுற்றித்திரிந்துவந்து
இந்நாளுன்புத்ரியை இரக்ஷித்தேனென்விதி
இராஜவல்லாயதிவரே இராஜராஜேஸ்வரா (எங்)

வசனம்.

ஐயா! இராஜராஜாக்கள் பூஜிதம்பெறும் மஹாராஜேஸ்வரா! மாநிலத்திற் சிறப்புற்றோங்கிய நகரிலமாகிய காடல்தேசத்தின் வர்த்தகனாகிய இந்த அப்துல்அலிஸென்பவர் எனது தகப்பன் இந்த அலிபக்ஷென்பர் எனது தமையன். எமது அன்னை இறந்துபோனதால் யாங்கள் மூவரும் வர்த்தகஞ்செய்வதற்கு ஆழிசஞ்சாரியாய்க் கப்பலேறிச் செல்கையில் காற்று மழையினால் கப்பலுடைந்து கடலில் வீழ்ந்து உயிரிருந்தாற்போதுமென நீந்திக்கொண்டு காயிரிதேசத்தின் கடற்கரையில் வந்திருக்கையில் இந்தப்படேரென்பவன் எங்களை இந்த ரவ்வஉனென்பவரிடம் அழைத்துச்சென்று இவருக்கு மகளைக் கும் திருமணஞ் செய்துவைத்த பிறகு ஒருவரும் இல்லாத தருணம் மறுநகர்க்குச் செல்வோம் வருவாயென் றென்னையழைக்க எனது மனுளன்வந்து இவர் நாசியை யறுத்துத் துரத்த வுண்மையுணராமல் இவ்விதஞ்செய்தது நீதியோவென கையைவீச விரல்நகம் இவர் கண்ணிறபட்டு அந்தகனானதால் என் தந்தையாகிய இவருக்குக் கடிதமூலமாய்த்தெரிவிக்க இவர் யாதுங் கவனித் துணராமல் என் தமையனாகிய இந்த அலிபக்ஷென்பவரை யனுப்பி என்னைக் கொன்றுவிடும்படியாய்ச்சொல்ல இவரென்னைக் கொல்லமனமின்றி வனத்தில் விடுத்தேக இந்த அரசன் என்னை மணம்புரிந்துக் கொள்வாயென யான் அனுஷ்டிக்கும் விரதம் முடிந்தபிறகு உமது மனதின்படியே யாகுகவென, ஓர்நாள் இந்த துர்க்குணமந்திரி தந்திரமாயென்னை அந்நியதேசத்திற்கு வருவாயென்றழைக்க அரசபுத்திரன் தடுத்ததையால் அவனைக் கொன்றுவிட்டு ஓடிப்போயினன். அந்த அநியாயத்தைக்கண்டு யான் திகிலுற்று பிரேதம்போல் மரணமூர்ச்சையாயிருக்கையில் இந்தப் படேரென்பவர் தண்ணீர்கொண்டு

வந்து என்னை அருந்தச்செய்து இனி யாகிலும் என்னுடன் வருவாயென யான் மனமிரண்டு கானகமார்க்கமாய்ச் செல்லுந் தருணம் இந்த வீரப்பிரதாபனவந்து இவரைத் துரத்திவிட்டு என்னை தன் மாளிகையி லழைத்துச்சென்று மணம்புரிவோமெனப்பகல இன்னும் சிலதினத்திற்குப் பிறகு உமதிஷ்டத்தைப்போ லாகுகவென இவரும் நல்லதென்று போனபிறகு என் தலையை யுடைத்துக் கொள்வதற்கு கற்பாறையைக் கையிலெடுக்கும்போது இரண்டு ரிஷிகள்வந்து என்னை புருஷரூபமாய் விளங்கும்படியாக வரந்தந்து இந்த விபூதியையுந் தந்தனர். அப்பால், யான் இந்நகரத்தில் வந்து இவர்களனைவரையும் சவுக்கியப்படுத்தினேன். ஆயினும், உமது புத்திரியை இந்தப் படேரென்பவருக்குத் திருமணஞ்செய்துவைத்து இராஜகுமாரனைக்கொன்ற துர்க்குணமந்திரியைக்கொன்றுவிடுவீர்.

(இராஜன்-வ-ம்) அப்படியே மஹாபாக்கியமம்மா.

போது வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே! இவ்விதமாய் சுந்தர் மொழிந்ததை யனைத்துங் கவனித் துணர்ந்த அரண்மனையிலுள்ளோ ரனைவரும் ஆச்சர்யமெய்தவும் துர்க்குணமந்திரியைக் கொன்றுவிட்டு படேரென்பவனுக்கு இராஜபுத்திரியைத் திருமணஞ்செய்துவைத்து ரவ்வஉன், அப்துல்அலிஸ், அலிபக்ஷ், அம்தாநகரத்தரசன் பிரதாபன் முதலானோ ரனைவரும் அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடன் விருந்து முதருந்தி அரசனாற் கிடைத்த ஆடை ஆபரணபொன் பொருள்களாவும் பெற்றுக்கொண்டு மனோல்லாசமாய் அவரவரிருப்பிடத்திற்குப்போய்ச் சந்ததமும் பகவத்தியானமாய்வாழ்ந்திருந்தனர்.

வாழி-விருத்தம்.

சூழ்புவியோர்கள்மெச்சும் சுந்தர்நாடகமும்வாழி
தாழ்விலாதருமவான்கள் தரணியிற்சிறந்துவாழி
வாழ்வுகுன்றாதிருக்கும் வானவர்ரிஷிகள்வாழி
ஏழ்மையற்றிலகுஞ்சித்தர் எந்நாளும்வாழிவாழி.

1747

மங்களம்.

தரு-இ-ம்-சுருட்டி-அடதாளம்.

பல்லவி.

மங்களம் மங்களம்—நித்தியசுப
மங்களம் மங்களம்

அநுபல்லவி.

சிங்காரலங்கார மாசுவிளங்கிடும்
சிவனருள்புத்ர கணேசனருக்கும்
தங்கவடிவேலைச் செங்கையிற்றாங்கிய
சண்முகானந்தன் திருவடிக்கும்ஜெய(மங்களம்)

சரணங்கள்.

இந்திராதிதேவர்கள் சந்திரசூரியர்
இமையவர்கந்தர்வ ரிஷி முனிசித்தர்க்கும்
சந்ததம்நான்மறை புகலும்வேதியர்க்கும்
சைவவைஷ்ணவ ரனைவர்கட்கும்ஜெய(மங்களம்)

கன்றிமறவாத சுந்தரிநாடகம்
நன்மனதாக படிப்பவர்கேட்போரும்
என்றுங்குறையிலா வாழ்ந்திருக்கச்செய்யும்
ஏழைகட்காதார மாகும்ஜெகதீஸர்க்கும் (மங்களம்)

தர்மமுகானந்த விஜயவிக்னேஸனை
[illegible]த்திருந்த் தரணியில்வாழ்
ஞானகுருராஜ
கந்தசாமி... சுகதினமும்ஜெய(மங்களம்)

பார்வதிசுந்தரர் நாடகம்.

முற்றிற்று.